



K VOLBÁM PREZIDENTA ČR

Rozhodně jsem nechtěl psát dnešní úvodník k tématu v titulku. Ovšem to, čím je veřejnost v posledních dnech (píšu v polovině listopadu) zahrnována, mě přimělo zamyslet se nad otázkou, koho v nadcházejících prezidentských volbách volit, koho bych já osobně rád jako prezidenta ČR viděl. Termín prezidentských voleb se kvapem blíží. KSCM vlastního kandidáta (po volebním neúspěchu jistě právem) nepostavila.

Již v říjnovém Echu v roce 2015 jsem publikoval úvodník pod titulkem „Braňme svého prezidenta“. Bylo to zhruba v polovině funkčního období p. Zemana. Tenkrát šlo o to, že ti, kteří nebyli ochotni se smířit s jeho vítězstvím v historicky první přímé volbě prezidenta ČR nad p. Schwarzenbergem do něj „kopali“ na každém kroku. V tomto „kopání“ nejen že neustali, ale průběžně pokračují (za všechny budu jmenovat pouze naši veřejnoprávní televizi, čímž se na tom jako koncesionář ze zákona podílím i já!), a dnes, kdy jsou nové prezidentské volby za dveřmi dokonce existuje jednotná antizemanovská fronta. Ta musela vzniknout, protože se Zemana nepodařilo odstranit cestou jeho odvolání, či zrušením zákona o přímých volbách prezidenta. Takové úvahy byly, nikdo je však pro jejich nereálnost neměl odvahu nastolit. Naopak odvaha ostouzet prezidenta ČR jeho protivníkům nechyběla a nechybí. Proto musela nastoupit mainstreamová média k utváření toho „správného“ společenského vědomí. Takový přístup mě osobně velice vadí.

Nechápu společnost, v níž lze beztestně napadat prezidenta své země, společnost, ve které chybí úcta k nejvyššímu představiteli zvoleného přímou volbou občanů! Nejen že to nechápu, odmítám to!

Pochopitelně nejde jen o odsouzení ostouzení současného prezidenta obhajujícího svůj mandát. V rozhodování koho volit

jde především o to, jak se jednotliví kandidáti na prezidentskou funkci prezentují, co slibují, jak si výkon prezidentské funkce představují.

Nechutné jsou útoky na zdravotní stav pana prezidenta. Víím dobře, že politika se nedělá nohama, ale hlavou. A hlava panu Zemanovi slouží. A pokud se týká nohou, zapomíná se připomenout, že američané si opětovně zvolili prezidentem Rooswelta, a o tom, že je na vozíku vůbec neuvažovali.

A tak, nejen na základě uvedeného, dnes již zcela přesně víím, kterému kandidátovi dám při této volbě přednost, koho budu prezidentem ČR volit. Z uvedeného je pro mne toto rozhodnutí zcela jednoduché: Je devět kandidátů, osm z nich jsou jednoznačně pravíkoví. Kandidátka pro volbu prezidenta je přecpána kandidáty, o nichž nevíme, jaké jsou politické orientace, Všichni však mají jedinou myšlenku: na Hradě by neměl být Zeman! P. Drahoš například může získat nerozhodnuté voliče a voliče, kteří minule volili p. Dientsbiera, tedy voliče, kteří nejsou usazeni pevně nalevo. Levicový volič je tak apriori postaven před stejný problém jako v minulých prezidentských volbách – volit menší zlo. Současného pana prezidenta mohu nebo nemusím rád, mohu s ním souhlasit nebo nesouhlasit, mohu podporovat nebo odmítat některé jeho výroky a podobně.

Jedno je však jisté a neoddiskutovatelné: Pan prezident Miloš Zeman je principiálně levicový politik, dělá mnohé úkroky, registrujeme u něj mnohé myšlenkové přemety různými směry. Ale v každém případě je to levicový politik. A co především, u něj jediného mám jistotu, že bude důsledně hájit naši republiku a její zájmy navenek, což ostatně již mnohokrát prokázal. Tuto jistotu mi ani jeden z ostatních kandidátů nedává.

Aleš RŮČKA

Komise ideově výchovné práce MěV KSCM v Brně

srdečně zve na

DISKUSNÍ ČTVRTEK,

který se uskuteční **18. ledna 2018**
v 17 hodin

na MěV KSCM v Brně, Křenová 67,
zasedací místnost ve 2. poschodí

Téma:

X. SJEZD KSCM

Beseda se členy, navrženými základními organizacemi ke zvolení delegátů X. sjezdu.



**VĚSELÉ VANOCE
A ŠTASTNÝ NOVÝ ROK 2018**
PŘEJE
**MĚV KSCM
A REDAKCE ECHO**

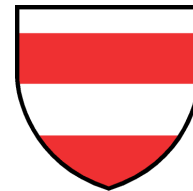
Foto Tibor Dávid

Zklidní provoz před hlavním nádražím v Brně

Změnou místní úpravy provozu v prostoru před hlavním vlakovým nádražím v Brně chtějí městští radní od ledna 2018 dopravně odlehčit a zklidnit. Jejich návrh je zatím na úředních deskách k připomínkám od veřejnosti.

Radní zjistili, že dle průzkumu 76 procent z přehršle osobních aut, které se zde proplétají mezi chodci a prostředky městské hromadné dopravy, přednádražním prostorem v Brně pouze projíždějí, aniž by zde mělo svůj cíl. Zkracují si tudý cestu napříč centrem a v dopravní špičce působí dopravní zácpy, kolony, vzájemné kolize i střety s chodci. Náměstek primátora pro dopravu Matěj Hollan informoval, že ke zvětšení bezpečnosti tohoto prostoru má být z něj vyloučena tranzitní doprava.

Podle Hollana nově bude řidičům osobních aut zakázáno odbočení z přednádražního prostoru do Benešovy ulice, tedy k hotelu Grand a k tamnímu autobusovému nádraží. Dále po průjezdu pod viaduktem od ulice Křenové před hotelem Grand už nebude možné odbočit vlevo do přednádražního prostoru. Snaha je, aby tito řidiči volili jinou trasu: ulicemi Křenová - Masná - Zvonařka - Dornych. Konečně pak auta zásobující pěší zónu a přijíždějící z Masarykovy ulice už nebudou moci odbočit vlevo k vlakovému nádraží.



Ani jedna tato změna se netýká autobusů, cyklistů a složek integrovaného záchranného systému. V celém přednádražním prostoru bude omezena rychlost jízdy na 30 km v hodině.

Brněnský městský zastupitel a předseda městské organizace KSČM Martin Říha k tomu poznamenal: „*Neustále pokusy pana náměstka stále více rozbíjejí organizaci a plynulý průjezd individuální dopravy Brnem. Je na čase říct dost! Lidé nebudou cestovat podle hnutí Žít Brno na kole a jezdit přeplněnou MHD. Musíme si uvědomit, že brněnská metropolitní oblast ponejvíce dojíždí za prací právě do města Brna. To klade vysoké nároky na dopravu. To jaksi panu náměstkovi pro dopravu uniká!*“ (vž)

Zvonařka projde rekonstrukcí

Modernizaci Ústředního autobusového nádraží Zvonařka v Brně připravuje architektonické studio Chybík+Kristof Architects a Urban Designers. Zachová dosavadní ojedinělou tvář až krajkové trubní příhradové konstrukce střechy, na které parkují desítky autobusů. Pod touto střechou nabídne přívětivější prostor cestujícím z ČR i ostatních evropských zemí i dopravcům. Investorem je a. s. ČSAD Brno holding.

Denně využívá nádraží z 80. let minulého století přes 25000 cestujících. Zde získávají první dojmy o městě. Modernizace má zlepšit jeho funkčnost, přehlednost a esteticky sjednotit prostor o ploše jako městský blok domů. Jde o místo, ve které se počítá s výstavbou nového Jižního centra. Přibudou zde nákupní centra, administrativní budovy, volné plochy dostanou zástavbu se smíšenými funkcemi. Poblíž má mýt i nové hlavní vlakové nádraží. V ulici Plotní.

Dle architektů Ústřední autobusové nádraží Zvonařka dostane novou odbavovací budovu podél ulice Opuštěné na místě dosavadních obchodů asijských trhovců. Z výpravní budovy se bude procházet i napříč dnešními nástupišti komunikací pro pěší. Nové LED lampy osvětlí očištěnou a nově natřenou ocelovou konstrukci zastřešení, která je technicky i funkčně v Evropě unikátní. Architekti vybrali nejčastější základní barvy z vlajek evropských států a jejich duhovým spektrem chtějí osvětlovat prostor barevnými pásy z LED žárovek. Nádraží má dostat nové logičtější členění, nové lavičky a ostatní mobiliář. (vž)

V Jaselkách se zatím stavět nebude

Neshody mezi magistrátem a firmou Kliminvest, která má dlouhodobě pronajaté pozemky po bývalých Jaselských kasárnách jsou příčinou, že v této lokalitě se v dohledné době stavět nebude. Podle původních plánů na místě bývalých kasáren, jejich zchátralé budovy byly strženy před více než deseti lety měla vzniknout celá nová městská čtvrť. Postaveny měly být stovky bytů, obchody, podzemní garáže, zkrátka ucelený obytný celek.

Místo toho, aby se již v příštím roce začalo stavět, bude se město soudit o 360 milionů korun, které firma požaduje za údajně nelegálně vypovězenou smlouvu. Ke zrušení smlouvy přistoupilo město poté, co Kliminvest nedodržel závazek, podle kterého měly první budovy nového sídliště stát již v roce 2009. Ať dopadnou soudní tahanice jakkoli je jisté, že rozlehlá parcela mezi ulicemi Štefánikova a Staňkova bude bez užitku zarůstat náletovými dřevinami a nejméně několik let hyzdit pomezí mezi středem města a Královým Polem. did

Teplárny ceny zvedat nebudou

Cena dálkově dodaného tepla pro dvě třetiny domácností v Brně z městské společnosti Teplárny Brno zůstane příští rok na stejné úrovni jako letos. Brněnské teplárny minulých pět let nezdražily a pro letošek před rokem dokonce snížily cenu tepla o pět procent. Je to v protikladu s jinými dodavateli tepla v ČR, kteří jeho cenu navyšují, nebo se jí snaží udržet „na uzdě.“

Cena plynu na světovém trhu se již několik měsíců pohybuje vzhůru a na burze meziročně povyskočila o 7,7 procenta. Do kalkulace ceny vstupují personální náklady, kdy zaměstnanci nyní požadují nárůst mezd. „Přesto je stabilizace prodejní ceny nadále náš dlouhodobý cíl,“ potvrdil generální ředitel Tepláren Brno Petr Fajmon. Podle něj stabilizovaná prodejní cena tepla je společný výsledek řady dlouhodobých opatření jako je optimalizace průběžného nákupu plynu v době, kdy je na trhu nejlevnější, k tomu i neustálá modernizace technologií za účinnější a ekologická výroba tepla pro sídliště Juliánov, Vinohrady a Líšeň ve Spalovně komunálních odpadů souběžně s výrobou elektrického proudu, který spalovna prodává do sítě. Dále je to výměna parovodů za horkovody (odběratelům šetří horkovod asi 10 procent nákladů za otop, tedy v průměrné domácnosti 1500 až 2000 Kč ročně). Z teplárenských firem v ČR má také proto Brno nejnižší cenu tepla.

Horká voda v současnosti zásobuje teplem už asi tři čtvrtiny z 96000 brněnských domácností, které využívají výhodu centrálního zásobování teplem. Při náhradě jednoho kilometru parovodu za horkovod klesnou emise CO₂ z plynové teplárny přibližně o 336 tun ročně. Pro srovnání: po dokončení celé přestavby výměny rozvodné potrubní sítě parovodů za horkovody k roku 2022 to bude, jako by z Brna zmizelo 10000 automobilů.

Před deseti lety brněnská rodina vydávala za teplo průměrně 15 procent rodinného rozpočtu, nyní necelých 10 procent.

(vž)

100. výročí Velké říjnové socialistické revoluce a její odkaz pro současnost bylo téma zvolené pro listopadový diskusní čtvrtek. Jednalo se o významný obsah, o čemž svědčí uspokojivá účast a hlavně živá diskuse. Úvodní slovo přednesli a na dotazy odpovídali: PaedDr. Anna Štofánová a PhDr. Viktor Jevsejenko.

Připomínáme si VŘSR (25. - 26. 10. , podle tehdy platného kalendáře 7. - 8. 11.) 1917. Ve sdělovacích prostředcích stále slyšíme na ni útoky. Cílem toho je, aby mladá generace měla co nejhorší informace z minulého století. Ano, lze hovořit o některých záporech, což vždy patří k pokusům lidstva vytvořit lepší společnost.

VŘSR byla vyústěním dlouhodobého procesu započatého rokem 1905. Byla obhajována v krvavých bojích, nebyla však v krvi utopena. Zadařilo se jí. Byla začátkem vytvoření SSSR, který se stal světovou velmocí (koncem osmdesátých let minulého století se rozpadl na řadu kapitalistických států). Vznik SSSR měl dopad také na kapitalistické státy (např. sociální dopad) a také na země tzv. třetího světa.

V době VŘSR probíhala 1. sv. válka. Německo mělo zájem oslabit Rusko. Proto není vyloučeno, že tam nějakou úlohu mohly mít německé peníze. O tomto období bylo napsáno množství literárních děl. Je třeba si uvědomit, že se převládá jedna o umělecké pojetí a že dílo nemusí být v souladu s realitou. Všechna díla mají nádech pisatele.

Z VŘSR vzešly významné dokumenty: Dekret o míru a Dekret o půdě. V. I. Lenin byl dirigentem revoluce. Byl didaktik, pochopil ho každý. VŘSR měla příznivý vliv také na vznik ČSR (právo národů na sebeurčení). Vzniklá socialistická velmoc nesla hlavní tíhu na porážce fašistického Německa ve druhé světové válce, za vzniku dalších socialistických států (světová socialistická soustava). Úkoly proletariátu „všechna moc sovětům“, to byl přínos přímé demokracii. Odpovědnost za 2. světovou válku mělo nejen fašistické Německo v čele s A. Hitlerem, ale také západní mocnosti, které se bály SSSR. Toto plně pocítila také ČSR – viz Mnichov.

Proč došlo k rozpadu SSSR, světové socialistické soustavy? V r. 1989 dochází ke kontrarevoluci, znovu nastupuje kapitalismus. Je otázkou, jak např. vysokoškolská studenti mající v ČSR v té době ubytování na

kolejích za 20,- Kčs měsíčně, celodenní stravu za 2,60 Kčs, celé studium zdarma, šli do ulic stávkovat proti tomuto. A to nejen studenti.

Šlo o kapitalismus, mluvilo se o tržním hospodářství. Objevuje se tzv. nízkopříjmové obyvatelstvo, které není schopné normálního života. Objevují se bezdomovci, nezaměstnaní, žebráci, exekutoři, úřady práce, drogy, dětská pornografie... což jsme za socialismu neznali. Komunistům to bylo od počátku jasné, ale nebyla jim dána možnost to vyjádřit a není dosud.

Jaké je možné východisko ze současnosti? Musí to být silný subjektivní faktor, který bude schopen se postavit do čela, aby v globálním světě provedl změnu. Má-li být socialistický projekt

úspěšný, bude nutné provedení alespoň v celé evropské úrovni. Bude nutná spolupráce všech sil stojících na protikapitalistických pozicích.

Odkaz VŘSR k dnešku

Po porážce socialismu v evropských zemích sliboval nově se utvářející ekonomický a společenský řád v těchto zemích, po překonání studené války, svět zbavený válek a napětí ve světě. Sliboval globalizaci všeobecného blahobytu. Rodí však pravý opak. Jediné procento světové populace už vlastní většinu všeho bohatství. Miliardy lidí živoří. Roste „pracující chudoba.“ Ubývá toho, co bylo slibováno. Garance lidských práv mizí. Skutečné demokracii s větším podílem přímé demokracie se klade odpor. Mizí suverenita, solidarita, existenční jistoty i záruky života lidí v bezpečí. Agrese za „změny“ nepohodlných režimů plodí chaos, masové útrapy a migrační tsunami.

Roste celosvětová krize. Právce zvedá hlavy, roste opět nebezpečí hnědnutí Evropy.

Jedinou cestou z pasti hrozící opětovné války v Evropě i ve světě je demokracie, vláda lidu, a to i nad ekonomickými zdroji a jejich přerozdělováním. Je to požadavek po systémové změně společnosti, která naváže na vše kladné a nosné, čím revoluce v Rusku přispěla do pokladnice světové civilizace. V tom vidíme velký odkaz VŘSR!

Přijato na diskusním čtvrtku 16. 11. 2017

Poznámky z kampaně... LGBT

Jako kandidát do poslanecké sněmovny jsem byl v průběhu volební kampaně požádán mimo jiné také o vyslovení postoje k problematice LGBT. V našem programu není konkrétně tato problematika nijak zohledněna, přesto je však třeba i na tyto otázky mít odpovědi. Dovolím si proto se podělit o svůj vyslovený názor.

Předně je třeba si připomenout, o co vůbec jde?

Zkratka LGBT (dříve také GLBT) je zkratka označující lesby, gaye, bisexuály a transgender osoby. Zahrnuje tak všechny osoby s menšinovým sexuálníím zaměřením a osoby s menšinovou sexuální či genderovou (pohlavní) identitou (ani muž, ani žena). V obecném povědomí české veřejnosti je komunita známa a bez nějakých zásadních problémů byla tolerována. V poslední době ale narůstá aktivita v podobě dožadování se údajných „práv“, jako je například uznávání vztahů osob stejného pohlaví jako manželství nebo adopce dětí. A to je již něco, co dokáže vzbudit pozornost a společnost rozdělit a zvláště ve volebním období.

Jaký je tedy můj názor na otázky, které mi byly položeny?

Otázka č. 1:

Podpoříte jako poslanec změnu občanského zákoníku umožňující manželství gay a lesbickým párům se všemi právy i povinnostmi z toho plynoucími?

Otázka č. 2:

Podpoříte jako poslanec novelu zákona umožňující osvojení dítěte partnerkou/partnerem biologického rodiče dítěte?

K těmto konkrétním otázkám jsem poskytl tyto odpovědi:

1) Nebojím se říci, že manželství je právní institut svazku muže a ženy a jako takový bude zcela jistě většinově preferován i v budoucnosti a má to své logické biologicko-sociální opodstatnění. Nejsem však dogmatik a v souvislosti se sociálními proměnami společnosti připouštím nezbytnost diskuze o jeho otevření

Společný stát Čechů a Slováků přestal existovat před 25 lety

V prosinci 1992 vývoj k tomu směřoval. 3. prosince přijala Národní rada Slovenské republiky (NR SR) usnesení o členství Slovenska v Radě Evropy a prohlášení k parlamentům světa o vzniku Slovenské republiky jako samostatného státu. 15. prosince schválila Česká národní rada (ČNR) zákon o tom, že zánikem federace přebírá ČNR působnost Federálního shromáždění. 16. prosince přijala ČNR Ústavu ČR s platností od 1. ledna 1993. V rozporu se zákonem z 25. listopadu 1992 o zániku federace si Česká republika ponechala dosavadní československou státní vlajku. 16. prosince schválila NR SR smlouvu o dobrém sousedství, přátelských vztazích a spolupráci mezi SR a ČR. 17. prosince tuto smlouvu schválila ČNR a vydala prohlášení o vzniku ČR jako samostatného státu. 17. prosince zasedali poslanci Federálního shromáždění naposledy a měli obavy z dalšího svého působení. Ukázalo se, že naděje, že budou automaticky senátory, se neuskutečnila. Senát Parlamentu ČR vznikl až po volbách v roce 1996 a ne všichni byli do něho zvoleni. 19. prosince se naposledy sešli ministři federální vlády a 30. prosince poslanci ČNR s perspektivou, že od 1. ledna 1993 budou pokračovat jako poslanci Sněmovny Parlamentu ČR.

O PŮLNOCI 31. PROSINCE 1992 PŘESTALO ČESKO-SLOVENSKO EXISTOVAT.

Postupně se objevil názor několika komentátorů, politologů a dalších rozumbradů, že neexistuje-li stát, který vznikl 28. října 1918, postrádá smysl připomínat si 28. říjen jako státní svátek. Když nic jiného, nebylo a není přece možné zapomenout na ty, kteří položili

svě životva ve prospěch vzniku samostatného Československa v roce 1918 nebo v úsilí o jeho obnovu v roce 1945. Jejich jména a příjmení jsou uvedena na pomnicích téměř v každé i sebemenší obci. Na celostátní i lokální úrovni, zejména ve velkých městech, probíhají shromáždění u pomníků obětí obou světových válek a našeho prvního prezidenta republiky T. G. Masaryka.

V Brně-Slatině se osvědčilo pořádat koncem října shromáždění dětí, mládeže a občanů včetně lampiónového průvodu dětí. Počet účastníků roste rok od roku a pohybuje se v rozmezí 300–450. Po projevu starosty připomínám průběh událostí spojených se vznikem Československa a jeho vývojem v dalších letech. Letos jsem věnoval pozornost přítomných 100. výročí úspěšné bitvy našich legionářů v Rusku, která založila tradici naší armády za 1. republiky, 80. výročí skonu našeho prvního prezidenta T. G. Masaryka, 75. výročí atentátu na říšského protektora Reinharda Heydricha, jehož plány na likvidaci našeho národa se neuskutečnily díky porážce nacistů ve druhé světové válce a 25. výročí konce Československa. Vyjádřil jsem nelibost nad pořadem Místopis TGM v televizi, v němž bylo opomenuto studium tehdejšího ještě Tomáše Masaryka na gymnáziu v Brně v letech 1864-1869, odkud vedla jeho cesta ke studiu ve Vídni, k profesuře na filozofické fakultě, k přednáškám z dějin filozofie tamtéž, k úloze politika, zakladatele ČSR a k volbě do funkce prezidenta republiky v letech 1918, 1920, 1927 a 1934. Ale počátky do světa vzdělání a politiky mají počátky v Brně, jak o nich pojednává v Hovorech Karla Čapka s T. G. Masarykem. Zdůraznil jsem, že po listopadu 1989 a zejména po rozpadu Československa poklesla úcta k symbolům naší státnosti, ke státní hymně, státní vlajce

a dokonce i k prezidentské standartě, kterou si několik odpůrců dnešního prezidenta republiky dovolilo strhnout ze střechy Pražského hradu, rozstříhat na tisíce kousků a rozestlat je bůhví komu. Mohu jen doporučit uspořádat podobná setkání občanů u pomníků obětí obou světových válek a uvádět na pravou míru „moudra“ některých redaktorů naší veřejnoprávní televize a denního tisku a časopisů.

Jak už prezident Miloš Zeman v projevu u příležitosti udělení nebo propůjčení vyznamenání různého druhu k 28. říjnu 2017 řekl, budou uvedeny úvahy, proč byl či nebyl vyznamenán ten či onen oprávněnější. Jana Machalická v Lidových novinách 1. listopadu 2017 napsala, že režisér Zdeněk Troška je tvůrce nejloupejších slátanin, jaké český film kdy zrodil, kdo má poslouchat písňovou vatu Heleny Vondráčkové nebo koktání Ludka Soboty. A Jan Rejžek v Lidových novinách 2. listopadu 2017 uvedl, že popadaly poslední možné zbytky důvěry v onoho tvora na Hradě, který znectil ceremoniál k 28. říjnu udělením státních vyznamenání

neskutečným tvorům a zrežiroval svůj úděsný *Ein Zeman Bunes* za spolupráce s premiérem Sobotkou, který mu tu směsku normalizačních kolaborantů a fízlů bez mrknutí oka podepsal. A na úplný závěr si prezident nechal největší překvapení a vrchol nestydatosti, dekoroval za údajné zásluhy Petra Žantovského, jednu z nejbezpečnějších figurek v oboru, lžipedagoga. A prezident považuje novináře za póvl a žumpu jistě s výjimkou Blesku, Parlamentních listů, Haló novin, Frekvence 1 a TV Barrandov s Jaromírem Soukupem a jeho impotentním moderováním, kteří mu



Vila Tugendhad, brněnská velkopekárna, kde na nás byla upečena největší habaďura v historii Československa. (foto archiv redakce)

podlézají. A Rejžkovi leží v žaludku i vyznamenání vykuka Jaromíra Nohavici, jehož spolupráce s StB se probírala na sociálních sítích. A Rejžek tleská synovi Věry Špinarové, který medaili z rukou Nejedlého a Mynářovy loutky odmítl převzít. Zpěvačka, která při vystoupení na pódiu před posluchači omdlela a poté opustila svět, si vyznamenání zasloužila. Ale její syn ví, že by vyznamenání od dnešního prezidenta nepřevzala – je jasnovidcem. Nejde o první případ odmítnutí převzít ocenění z rukou prezidenta – viz Vladimír Mišík loni nebo vrácení ocenění režisérem Němcem. A herec a režisér Kačer z obav před láteřením „kavárny“ poslal k převzetí ocenění dceru. Když po listopadu 1989 někteří vraceli čestné tituly zasloužilých nebo národních umělců, např. Kňazko, Karel Gott řekl, že si váží ocenění celoživotní dráhy zpěváka, nositele desítek Zlatých slavíků a vracet nic nebude bez ohledu, kdo mu vyznamenání předal. Odmítnutí medaili a dalších ocenění je dalším příkladem neúcty k nejvyššímu představiteli státu. A hodnotit udělení medailí prezidentem republiky J. Machalickou a J. Rejžkem svědčí spíš o nich, o jejich názorech a postojích a zařazují se do skupiny pod názvem Anti-Zeman. Měli by se zamyslet nad tím, jak skončila kampaň Anti-Babiš, jak s ní voliči naložili. A Jan Rejžek by měl být pozván do pořadu TV Barrandov a uvádět rozhovory s prezidentem, s tvorem na Hradě, jak on říká. Jistě by to nebylo impotentní tak, jak uvádí J. Soukup, má zkušenosti s uváděním pořadů hudby po naší vlasti a mohl by zkoušet „hradního lotra“ z hudebních skladeb. Bylo by to jistě na úrovni. A Jana Machalická by mohla Janu Rejžkovi asistovat.

Karel Janiš

BRNO ČEKÁ DŮLEŽITÉ ROZHODNUTÍ O POLOZE NÁDRAŽÍ

Po parlamentních volbách nás v příštím roce čekají komunální volby. Brno dnes čeká jedno závažné rozhodnutí - rozhodnutí, jaká varianta přestavby Železničního uzlu Brno (ŽUB) bude pro město ta nejlepší.

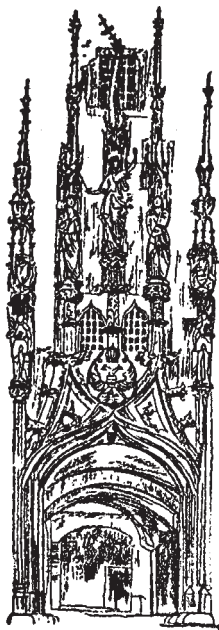
Ano, bude to rozhodnutí i o poloze nového hlavního nádraží, na které čekají na Ministerstvu dopravy. Musím podotknout, že pro rozhodování a klidné svědomí nejen občanů Brna, byla vypracována Studie proveditelnosti v několika variantách. Již dříve nám všem bylo sdělováno, že rozhodnutí je a bude na nás!

Vzhledem k tomu, že se očekává stanovisko města Brna do konce ledna 2018, očekával bych, že koalice bude hledat nástroje, jak přesvědčit širokou veřejnost o tom správném rozhodnutí. Měli by hledat shodu napříč politickým spektrem, protože téma přestavby (ŽUB) je nadstranickým a nadčasovým tématem. Očekával bych od primátora svolávání pravidelných schůzek předsedů jednotlivých politických klubů, aby rozhodnutí a hlasování mohlo být co nejvíce bezproblémové.

Měli by jsme veřejnosti jasně říct, že je na čase opustit rozhodování o poloze nádraží z úrovně „pocitové“ a nechat rozhodování na odborné veřejnosti, která jediná zná technické a časové parametry, aby byla tato stavba co nejefektivnější a byla opravdovým přínosem pro město Brno. Na nás politikách je pak vysvětlit veřejnosti proč zvítězila ta a ta varianta a co pro občana přinese.

My komunisté z Brna jsme pořádali již řadu nejen besed na toto, v pravdu již „historické“, téma a budeme v tom samozřejmě pokračovat. Nejnověji 14. prosince se budeme tomuto té-

matu věnovat na pravidelném Diskusním čtvrtku u nás na Křenové v Brně znovu. Budeme vysvětlovat náš konzistentní postoj k poloze nádraží „U řeky“. Veřejnost se domnívá, že bude muset docházet do centra pěšky, je však na místě popravdě říct, že tak tomu nebude. Současně s touto stavbou bude totiž probíhat rozvoj městské hromadné dopravy v území Jižního centra. I to, mimo jiné, napomůže ke zmírnění dopadu individuální dopravy na celkovou dopravu ve městě, protože tato oblast je zatím hůře dostupná MHD. Dojíždějící návštěvníci města zakusí nový luxus přestupního terminálu v rámci IDOS, který bude součástí této stavby, stejně jako stavba nového autobusového terminálu. Na území města vzniknou nové zastávky přímo u průmyslových zón s návazností na MHD. V souvislosti s tím pak nutně dojde k rozvoji oblasti jižního centra, neboť se uvolní obrovské území pro stavbu bytových domů. Současně vznikne mnoho nových pracovních příležitostí a to v horizontu 20 let.



Je mnoho kladů, které hovoří pro realizaci námi podporovaného řešení, ovšem, jak sdělilo Ministerstvo dopravy, rozhodnout musí Brňáci a do Brna denně dojíždějící sami. Není nutné, aby do rozhodování mluvili lidé z jiných koutů republiky bez znalosti místních poměrů. Nechejte rozhodnutí a doporučení na nás, kteří v Brně žijeme, či do něj za prací a studiem dojíždíme.

Pane primátore, pojďme jednat, ať můžeme s klidným svědomím říct aspoň v tomto tématu hotovo.

Martin Říha,

předseda Klubu zastupitelů KSČM v ZMB

Mladí komunisté chrání památku třídních bojů

„V TĚCHTO MÍSTECH, KDE SE V DOBĚ PŘEDMNICHOVSKÉ REPUBLIKY SCHÁZELI DĚLNÍCI POD VEDENÍM KSČ K DEMONSTRACÍM PROTI VYKOŘIŠTĚNÍ, BYL POSTAVEN POMNÍK, ABY PŘIPOMÍNAL OBĚTI BOJE ZA NAŠI SPRÁVEDLIVOU VĚC.“

Tento nápis nese památník dělnických bojů v Brně, v parku nedaleko od zastávky MHD Tkalcovská, v místě mezi parkovištěm Albert a Svitavou. Památník byl instalován v roce 1960, aby připomínal oběti dělnického boje za svobodu. V posledních letech památník upadl v zapomnění a byl poškozen vandaly. Na jeho bílé čelní straně se „vyjímaly“ velice neumělé grafity. I místo samotné se velice proměnilo, během akce jsme u památníku potkali místo dělníků lidi bez domova. Po nocích se na blízkém parkovišti dají potkat mladé prostitutky. I takhle vypadají „výdobytky“ kapitalistické společnosti. Ve dne však místo slouží jako



promenáda kolem břehu řeky Svitavy. Brněnští vandalové mají bohaté zkušenosti s poškozováním památníků. Vzpomeňme na posprejovaný památník brněnského proletariátu v Juliánově a boje kolem srpu a kladiva na památníku Rudé armády v Králově poli. Vrchol snažení brněnských fašistů urazit revoluční tradice je výstava „růžového“ tanku. Brněnská buňka Levé perspektivy, ve spolupráci s Komunistickým svazem mládeže, se rozhodla postavit barbarskému vandalismu a památník vyčistit (viz foto). Práce šla dobře od ruky, byly použity „rejžáky“ a chemikálie a za hodinu a půl byl cíl splněn. Bylo hezké a příjemné poslouchat názory kolemdoucích, kteří nám většinou vyjadřovali podporu. Je jasné, že vyčištění jednoho místa svět změnit nemůže, ale my své tradice urážet nenecháme. Nezapomeneme na naše předchůdce, nezapomeneme na oběti bojů, nezapomeneme a hlavně neodpustíme!

LEVÁ PERSPEKTIVA je radikálně levicová, antikapitalistická organizace bojující za sociální spravedlnost, práva pracujících, solidaritu s utlačovanými národy a s oběti agrese. Hlásíme se k tradicím marxistického hnutí, dělnickým bojům a revolučním snahám o překonání kapitalismu, jakými byly např. ruská nebo kubánská revoluce (její vlastní prezentace). Levá perspektiva nečistí jen pomníky, ale aktivně šíří socialistické myšlenky a spolupracuje s KSČM, jejími orgány a KSM.

Pavel Valach (převzato od LP a upraveno)

Lidové noviny připravily k tomuto výročí 7dílný seriál pod názvem **Renesance Marxe po 150 letech**. Může prý za to stále ještě nepřekonaná finanční a ekonomická krize, jež v poslední dekádě v mnohých otrásla vírou ve stávající ekonomický a společenský řád a oživila zájem o učení německého filozofa a ekonomika. Globálně rostoucí nerovnost společně s nastupující robotizací, která ohrozí miliony pracujících míst, aktualizují Marxovu myšlenku, že kapitalismus povede ke zchudnutí mas a bohatství bude koncentrováno v rukou několika málo jedinců. V téže době ale Venezuela ukazuje, že účelové ideologické uchopení marxistického učení v praxi končí stále stejně. Zbídačením země, nedostatkem potravin a léků a frontami na toaletní papír (*autor úvodu k seriálu Petr Kain zapomněl na banány, které někteří kritici minulosti zejména postrádali*).

1. díl seriálu z 8. srpna 2017 **Znovuzrození Karla Marxe** navazuje na úvod k seriálu kritikou dnešního režimu ve Venezuele a Petr Kain uvádí, že intelektuálové mají v oblíbené 1. díl Marxova Kapitálu. S novou knihou prorazil někdejší ministr financí v Řecku Janis Varoufakis a oblíbený je i Kapitál v 21. století francouzského ekonomika Thomase Pikettyho. Na počátku 90. let minulého století se zdálo, že Marxův odkaz je definitivně mrtvý. Ale krize roku 2008 otrásla vírou ve stávající řád. Pro řadu lidí je inspirativní teorie, že kapitalistická vládnoucí třída nesestává z tvůrčí hodnoty, ale z lidí, kteří využívají práce ostatních pro své obohacení. Podle statistik šéfové stovky největších na burze obchodovaných britských firem vydělali v roce 1980 25krát více než průměrný zaměstnanec, loni 130krát více. Horlivě se diskutuje o tom, že stroje časem seberou lidem práci a jaký to bude mít vliv na ekonomiku a společnost. A byl to přece Marx, kdo popisoval zápolení mezi pracujícími a strojem a předpovídal, že pokračující industrializace a mechanizace povedou ke stále rostoucí nezaměstnanosti. Marxova diagnóza chyb kapitalismu poloviny 19. století byla přesná, léky, které ordinuje společnosti, měly v historii horší vedlejší účinky než nemoc samotná i proto, že se jeho učení různě překrucovalo a upravovalo. Jakmile si vládní představitelé uvědomí, že své honosné prezentované cíle nedokážou uskutečnit, drží se dál u moci násilím. Když se ukáže, že nový systém je nefunkční, nastoupí černá ekonomika, bují korupce, viz dnešní Venezuela.

2. díl seriálu ze 7. srpna 2017 **Skutečný život Karla Marxe** představuje muže, který si o dělnících jen četl, žil za peníze továrníka, oženil se se šlechtičnou a chtěl bojovat s vykořisťováním pracujících, ikonou komunistických režimů holdující alkoholu. Bedřich Engels při Marxově pohřbu řekl, že jeho jméno a dílo přetrvávají staletí. Autor dílu rozvádí podrobnosti ze života Marxe a uvádí, že byl mužem pevně zakotveným v 19. století a v určitý moment ztratil vládu nad svým dílem. Po jeho smrti v důsledku vleklých chorob a zálibou v tabáku a alkoholu (*o zálibě v alkoholu nikdo z pamětníků nepíše*) se redakce dalších dílů ujal právě Engels. Historici se přou, jak moc proměnil jeho vyznění (Engels rozluštil přesně Marxův text, pochybující mohou být klidní).

3. díl seriálu z 8. srpna 2017 **Ekonomie dobra i zla** charakterizuje nám známé základy Marxovy ekonomické teorie. 2. a 3. díl Kapitálu editoval Engels a východiskem pro řadu režimů se stalo předpokládané řešení v podobě vyvlastnění kapitalistů a nástupu spravedlivějšího socialistického uspořádání.

4. díl seriálu **Revoluce, nebo spíš evoluce?** je věnován Marxovým následovníkům. Jakobínem marxismu je prý Lenin, který odmítl pasivně přijímat historický determinismus a hlásal aktivní spolupráci na dějinách, klade důraz na politickou akci a nařizuje vyvolávat revoluce všude tam, kde mají naděje na úspěch.

Autor Lenina uvádí jako pekaře socialismu, poněvadž Marx v předmluvě ke Komunistickému manifestu z roku 1882 napsal, že revoluce v Rusku se může stát signálem pro proletářskou revoluci na Západě a Lenin svému učiteli rozuměl docela dobře. Jan Macháček v článku uvádí, že dnes varujeme před komunismem poukazem na to, kam vede – k lágrům a k ožebračení lidí. Měli bychom spíše zkoumat, z čeho se zrodil, jaká byla sociální situace, jak ji společnost vnímala, Přemyslejme, zda oslabování střední třídy a rostoucí příjmová nerovnost v mnoha zemích nemohou rodit nové zaručené vědecké celospolečenské návody, jak na to (*tak by měli du-mat autoři o VŘSR*).

5. díl seriálu z 10. srpna 2017 **Opium intelektuálů 21. století** uvádí vůdce labouristické opozice, který Marxe považuje za velkého ekonomika a jeho kolegu, podle něhož se můžeme hodně naučit čtením Kapitálu. Francouzský ekonom Thomas Piketty si svým Kapitálem v 21. století vysloužil přízvisko Marxe tohoto století.

6. díl přináší **rozhovor s prof. Igorem Lukešem** (1950), který v 70. letech emigroval do USA a přednáší na univerzitě v Bostonu. Tento díl seriálu má titul **Marxismus stále zatíná dráčky**. Vypůjčil si prý témata křesťanství. Marxismus je do značné míry produkt Engelsův. Sám termín vymyslel on stejně jako řadu pojmů spojovaných s Marxem. Na Marxův pohřeb přišlo méně než 20 lidí. Na seznamu zakázaných knih v Prusku žádné Marxovy knihy nefigurovaly. Teprve marxismus je specifický tím, že dává moc intelektuálům a v marxistických společnostech patří k nejmocnějším, kontrolují mechanismus určující, co to je pravda, co je a co není marxistické. Marx píše, že proletariát je materiální zbraň a filozof k pokroku dějin přináší zbraň intelektuální. Lukeš nepopírá, že jedním z pilířů marxismu je víra, že v kapitalismu dochází ke stále větší koncentraci kapitálu, že je v kapitalismu tendence vytvářet monopoly a aby prý kapitalismus přežil, musí regulovat a bránit vytvoření monopolů (*povídali, že mu hráli, v globálním kapitalismu?*). Kapitalismus se vždy dokázal proměnit a ačkoliv stroje braly lidem práci, ta samá technologie vytvořila pracovní místa nová, lepší, zdravější a lépe placená (*jak u nás, v lepším případě na úrovni minimální mzdy*).

7. díl pod názvem **Marxe je třeba znát dobře i dnes** odpovídá několika ekonomům na otázku, zda Kapitál je stále aktuální. Shoda je v tom, že celistvě Kapitál popisuje ekonomickou realitu poloviny 19. stol. především ve V. Británii. Marx vnímal Kapitál jako teoretický koncept a doktrínu, jejíž obsah se nikdy nenaplnil v praxi. Jeho pokračovatelé z Marxových závěrů učinili politickou ideologii, kterou aplikovali do podoby reálného socialismu, který v praxi prokázal svá obrovská omezení a nedostatky. Marx první poukázal na to, že fungování monopolů a nadnárodních konglomerátů s ekonomickou silou větší než státy naší velikosti může být pro společnost zhoubné. Ale víme prý, že jejich znárodnění může být věc ještě zhoubnější (*zapomněli povědět, pro koho zhoubnější*). Dělníci se prý chopili volebního práva a vynutili si lepší podmínky i bez vyvraždění kapitalistů. Pád „divokého“ kapitalismu je nesporným faktem (*nevrátil se k nám po listopadu 1989?*). Aktuální je prý bohužel, že závěry Marxova Kapitálu přesahují ekonomický prostor a vedou přímo k politickému řešení. A současná doba je plná sociálního napětí a nerovnosti a je prý třeba sledovat vznik návodů, jak situaci řešit. (*V rámci kapitalismu jsou neřešitelná, slovníci ekonomové, kolik na rozdíl od mezd a platů zaměstnanců vám Česká spořitelna, Univerzita Karlova a správní rada Institutu pro politiku a společnost měsíčně poskytuje?*)

Ale bylo užitečné seznámit se s názory k 150. výročí Marxova Kapitálu z druhé strany barikády. (*Ilustrace <http://davdva.sk/>*)



PO VOLBÁCH A OPĚT PŘED VOLBAMI

Vážené soudružky a soudruzi a vůbec všichni čtenáři ECHO a sympatizanti s Komunistickou stranou Čech a Moravy! V čase vyplněném volebními aktivitami se ani neslušelo, vzhledem k termínu předchozí uzávěrky pro říjnové vydání, spekulovat na výsledek voleb. Bez ohledu na jejich výsledek se ale sluší i touto cestou poděkovat vám všem za hlasy odevzdané ve volbách do poslanecké sněmovny pro volební program KSČM a zvláště děkuji všem těm v celém kraji, kteří mě jako kandidáta konkrétně podpořili přednostním hlasem.

Velmi si vážím téměř dvou tisícovek hlasů důvěry a zůstávají pro mě závazkem pro další úsilí, bez ohledu na to, že s ohledem na počet získaných hlasů se nepodařilo získat poslance z městské organizace Brno. **Děkuji!**

Jen velmi krátce k volebním výsledkům. Ano, není to žádná sláva. Při hodnocení ale zcela jistě nelze přijmout relativizující závěr, že to není tak hrozné, že jiní dopadli hůř. Volby přece nejsou závodem o pořadí, ale soutěží programů! A KSČM, strana deklarující se jako principiálně prolidová, usilující o socialistickou cestu, teď stojí před faktem ztráty poloviny předchozích voličů při srovnatelné volební účasti! Dá se to říci i tak, že téměř polovina dřívějších voličů ztratila za jediné volební období v naší politiku důvěru a to je v absolutním vyjádření celostátně **347944** voličů a jen v Brně **8880**! A jak už to tak bývá, hledá se viník, který za to může. Troufám si ale říci, že viníkem rozhodně nejsou voliči. Při hledání viníků se musíme především umět podívat do zrcadla, na sebe a nevyhýbám se tu vlastní kritice. Jsem přitom však toho názoru, že v případě letošních voleb více než jindy platí úsloví, že ryba tzv. smrdí od hlavy. Všichni v mém okolí, komu-

nisté ve městě Brně a v okresních organizacích Jihomoravského kraje totiž podle mých zkušeností odváděli ve volebním klání maximum a to zdůrazňuji – podle svých možností. Ano, nepodařilo se nám například zajistit trvalé obsazení volebních stánků a byly i jiné potíže se zajištěním průběhu kampaně, jakkoli se je dařilo víceméně zvládat. Vůči neočekávanému nástupu stran SPD a Pirátů ale všechny spíše dokumentují a potvrzují potřebu jiného přístupu k voličům, než zvykově uplatňujeme pod taktovkou ústředního vedení. A právě tedy je zapotřebí hledat tu pravou příčinu odklonu voličů. V setrvačnosti našeho směřování bez sebereflexe na dosažené neúspěchy.

Naše městská organizace dlouhodobě patří k těm, kteří poukazují na příčiny a navrhuji nové cesty, přesto ale zcela v souladu s našimi stanovami, které zakotvují KSČM jako stranu usilující o socialismus. A nebyli jsme zdaleka sami, kdo stejně upozorňoval na nedobrou situaci a požadoval změnu setrvalého kurzu již loni v květnu na IX. sjezdu. Nyní jsou před námi volby do zastupitelstev obcí, na podzim 2018. Před tím ale hodnotící výroční schůze základních organizací a městská a krajská konference, které především budou schvalovat návrh nového volebního programu pro tyto volby. Čeká nás ale také X. sjezd, který se naše ústřední vedení brání označit po právu jako mimořádný. Bude tedy zapotřebí věnovat pozornost i výběru delegátů sjezdu. Jsem totiž přesvědčen, že nedostane-li pracující veřejnost ze sjezdu naprosto jasný signál, že se KSČM vrací ke své komunistické podstatě a tedy k nim, mohou být již nadcházející komunální volby naším posledním zvoněním.

Václav Fišer, ZO KSČM 1600

MŮJ
NÁZOR

Rokovali čínští komunisté

Šlo o XIX. sjezd KS Číny, který se konal ve dnech 18. - 24. října 2017. Prezident Si Ťin-pching v úvodním projevu vyzdvihl úspěch tažení proti korupci a řekl, že země má před sebou světlé zítřky i těžké výzvy. Peking usnadní přístup zahraničním investorům a rozhodující roli v čínské ekonomice budou hrát tržní síly. Čínský lid od úsvitu moderní doby prožil mnoho těžkostí, dosáhl fantastické proměny, napřímil se, zbohatl a stal se silným. Prezident ČLR se otevřeně vyjádřil k hospodářským a sociálním výzvám stojícím před druhou nejsilnější ekonomikou světa – jde o rostoucí příjmovou nerovnost, problémy s nezaměstnaností, nedostatečnou vzdělaností či zdravotní péčí. Zdůraznil, že Peking nesleví z politiky jedné Číny a nebude tolerovat snahy o nezávislost Tchaj-wanu, kterým úspěšně čelil celých pět let své vlády. Pochvalně se vyjádřil



o plánech na novou Hedvábnou stezku spojující Čínu s Evropou a Afrikou. V tříapůlhodinovém projevu prezident ČLR zhodnotil minulé období a nastínil budoucí vývoj země.

V závěrečný den XIX. sjezdu KS Číny 24. října 2017 přes dva tisíce delegátů sjezdu schválilo zahrnutí „Si Ťin-pchingova konceptu socialismu s čínskými rysy pro nový věk“ do textu stanov. Tuto výsadu – být jmenován se svými myšlenkami ve stanovách – měli kromě Mao Ce-tunga průkopník modernizace Číny Teng Siao-pching. Jde o třetí fázi vývoje Číny. Tou první bylo Maovo sjednocení země po občanské válce. Druhou jsou Tengovy ekonomické reformy. Nyní jde o třetí fázi – Siův „nový věk“ pro komplexní budování socialistické modernizované silné země. XIX. sjezd vytvořil a schválil strategii modernizace socialismu ve dvou etapách – v letech 2020-2035 provést modernizaci socialismu a od roku 2035 do poloviny 21. století vytvořit z Číny prosperující demokratickou civilizaci a harmonickou moderní socialistickou zemi.

XIX. sjezd potvrdil mírovou politiku Číny, zásadu tvorby společné budoucnosti lidstva a bezpečného společně prosperujícího světa. Čína tak přispívá k stabilitě mezinárodní situace dnes plně nejistot a hrozby konfliktů s nedozírnými následky.

Sjezd zvolil 204 členů ÚV KS Číny. V užším vedení KS Číny zůstali pouze prezident a předseda vlády a jejich pozice byla posílena. Však také prezident USA při nedávné návštěvě Číny tuto okolnost vzal v úvahu.

KS Číny počtem 89 milionů členů je největší KS na světě, ale neusiluje o vedoucí úlohu v mezinárodním komunistickém hnutí. Dává k dispozici své zkušenosti z dlouholetého úsilí vybudovat socialistickou společnost.

Karel Janiš



Ilustrační foto Haló noviny.

Prezidentské volby v Československé republice

- 1) 14. 11. 1918
prof. PhDr. Dr. h. c. **Tomáš Garrigue Masaryk**.
- 2) 27. 5. 1920
T. G. Masaryk, další kandidát prof. ThDr. August Naegle, církevní historik, rektor pražské německé univerzity 61 hlasů, TGM 284, 60 prázdných.
- 3) 27. 5. 1927
T. G. Masaryk 274 hlasů, Václav Šturc (KSČ) 54 hlasů.
- 4) 24. 5. 1934
T. G. Masaryk 327 hlasů, Klement Gottwald 38 hlasů, T. G. Masaryk odstoupil 14. 12. 1935 ze zdravotních důvodů, zemřel 14. 9. 1937.
- 5) 18. 12. 1935
prof. PhDr. JUDr. Dr. h. c. **Edvard Beneš** 440 hlasů, prof. RNDr. Bohumil Němec 24 hlasů, dr. Edvard Beneš (další tituly nepoužíval) odstoupil 5. 10. 1938 a emigroval do Velké Británie, kde v roce 1940 vytvořil Prozatímní státní zřízení československé = prezident, vláda a Státní rada, ujal se úřadu prezidenta republiky, postupně uznán velmocemi i odbojem doma i za hranicemi.
- 6) 30. 11. 1938
doc. JUDr. **Emil Hácha**, od 15. 3. 1939 státní prezident Protektorátu Čechy a Morava, zatčen 12. 5. 1945 a 27. 6. 1945 zemřel.
- 7) 28. 10. 1945
dr. **Edvard Beneš** jednomyslně v Prozatímním národním shromáždění.
- 8) 19. 6. 1946
dr. Edvard Beneš, odstoupil 7. 6. 1948, zemřel 3. 9. 1948.
- 9) 14. 6. 1948
Klement Gottwald, zemřel 14. 3. 1953.
- 10) 21. 3. 1953
Antonín Zápotocký, zemřel 13. 11. 1957.
- 11) 19. 11. 1957
Antonín Novotný.
- 12) 12. 11. 1964
Antonín Novotný, odstoupil 22. 3. 1968, zemřel 28. 1. 1975.
- 13) 30. 3. 1968
armádní generál **Ludvík Svoboda**.
- 14) 22. 3. 1973
armádní generál Ludvík Svoboda, uvolněn 29. 5. 1975, zemřel 20. 9. 1979.
- 15) 29. 5. 1975
JUDr. **Gustáv Husák**, CSc.
- 16) 22. 5. 1980
JUDr. Gustáv Husák, CSc.
- 17) 22. 5. 1985
JUDr. Gustáv Husák CSc., odstoupil 10. 12. 1989, zemřel 18. 11. 1991.
- 18) 29. 12. 1989
Dr. h. c. Mgr. **Václav Havel**.
- 19) 5. 7. 1990
Dr. h. c. Mgr. Václav Havel, odstoupil 17. 7. 1992.
- 20) 3. 7. 1992 prezident nezvolen, kandidátem byl Václav Havel; 16. 7. 1992 prezident nezvolen, kandidátem byl PhDr. Miroslav Sládek; 30. 7. 1992 prezident nezvolen, kandidát byli Ing. Marie Kristková, MUDr. Zdeněk Pinta, Zdeněk Viktor Procházka; 6. 8. 1992 se volba nekonala, nikdo nebyl navržen. 24. 9. prezident nezvolen, kandidátem byl PhDr. Jiří Včelař Kotas.

Prezidentské volby v České republice

- 1) 26. 1. 1993 **Václav Havel** dostal 109 hlasů, doc. RNDr. Marie Stiborová (KSČM) 49 a PhDr. Miroslav Sládek 14 hlasů.
- 2) 20. 1. 1998 Václav Havel
v 1. kole voleb jen 91 poslaneckých a 39 senátorských hlasů ve 2. kole získal 99 a 47 hlasů.
Kandidovali též Ing. Stanislav Fischer (KSČM) a PhDr. Miroslav Sládek, který byl v době volby ve vazbě na Pankráci.
- 3) 15. 1. 2003 prezident nebyl zvolen
JUDr. Jaroslav Bureš (ČSSD) dostal 46 hlasů, prof. Dr. h. c. Václav Klaus, CSc. 123 hlasů,
plk. JUDr. Miroslav Kříženecký 46 a
doc. JUDr. Petr Pithart (KDU-ČSL) 55 hlasů.
Ve 2. kole Václav Klaus 109 hlasů, Petr Pithart 89 hlasů.
Ve 3. kole Václav Klaus 113 hlasů a Petr Pithart 84 hlasů.
24. 1. 2003 prezident nebyl zvolen.
Ve třech kolech volby získali V. Klaus 121, 118 a 127 hlasů, doc. MUDr. Jaroslava Moserová, DrSc. (Unie svobody) 68, 74 a 65 hlasů, Ing. Miloš Zeman (ČSSD) 83 hlasů.
28. 2. 2003 získali Václav Klaus ve třech kolech 147, 139 a 142 hlasů, prof. Mgr. Jan Sokol, PhD. et CSc. (KDU-ČSL) 128, 129 a 124 hlasů.
- 4) 8. a 9. února 2008 prezident nebyl zvolen
Václav Klaus získal ve 3 kolech volby 139, 142 a 139 hlasů, prof. Jan Švejnar (kandidát ČSSD) 138, 135 a 113 hlasů.
15. února 2008
Ve třech kolech volby získal **Václav Klaus** 141 hlasů, Jan Švejnar 136, 126 a 111 hlasů.
KSČM postavila vlastního kandidáta - europoslankyni Janu Bobošíkovou, která svou nominaci těsně před volbou vzdala.

Pozn.: celkový počet hlasů u každého kandidáta je součtem hlasů poslanců a senátorů.

Ve znamení přímé volby prezidenta České republiky

V 1. kole volby ve dnech 11. a 12. ledna 2013 se umístili

	v ČR		v Jm kraji		v Brně
Miloš Zeman	24,21 %	1 245 848	25,80 %	22,58 %	
Karel Schwarzenberg	23,40	1 204 195	21,97	32,34	
Jan Fischer	16,35	841 437	15,43	11,74	
Jiří Dienstbier	16,12	829 297	16,93	14,28	
Vladimír Franz	6,84	351 916	5,97	5,31	
Zuzana Roithová	4,95	255 045	6,83	5,91	
Táňa Fischerová	3,23	166 211	3,32	3,97	
Přemysl Sobotka	2,46	126 846	2,03	2,33	
Jana Bobošíková	2,39	123 171	2,21	1,50	

Volební účast v ČR 61,3 %, v Jm kraji 62,28 %, v Brně 60,10 %.

Pozn.: V Jm kraji se kandidáti umístili v pořadí Zeman, Schwarzenberg, Dienstbier, Roithová, Franz.

V Brně v pořadí Schwarzenberg, Zeman, Dienstbier, Fischer, Roithová, Franz.

V 2. kole volby ve dnech 25. a 26. ledna 2013 se umístili

	v ČR		v Jm kraji		v Brně
Miloš Zeman	54,8 %	2717405	57,35 %	46,09 %	
Karel Schwarzenberg	45,2 %	2241117	42,64 %	53,90 %	

Volební účast v ČR 59,1 %, v Jm kraji 60,96 %, v Brně 59,50 %.

Pozn.: V Brně zvítězil Karel Schwarzenberg - ve 20 městských částech, Miloš Zeman v 9 měst. částech. V okolí Brna zvítězil M. Zeman.

Prezidentem České republiky byl zvolen Miloš Zeman. Vystrídá 8. března 2013 Václava Klause po složení prezidentského slibu.

Z tisku vybral KJ

VELKÁ ŘÍJNOVÁ PO STO LETECH

Již 2. ledna 2017 napsal Zbyněk Petráček v Lidových novinách, že výstřel z Aurory oznámil počátek nové moci v Rusku i nové éry lidstva, že jeho inspirovaná ozvěna dolehla do západní Evropy a pak se šířila i do Číny a zemí třetího světa, že se měla šířit dál, až by se kruh uzavřel. Ale důležité poselství do roku 2017 je podle Petráčka, že nic z toho už není pravda.

Ale je prý pravda, že Rusko mocensky posiluje, že je nástupcem SSSR, jenž z Leninovy revoluce vzešel, že prezident Putin pokládá rozpad SSSR za největší geopolitickou katastrofu 20. století (*tento výrok Putina je často citován, ale bez pokračování, že miliony Rusů v zemích mimo Ruskou federaci se ocitly v nerovnoprávném postavení a pokud neprokáží znalost jazyka v této zemi, nemůžou jít k volbám*), že komunismus jako ideologie skončil (*prání autora je otcem této úvahy*). Putin se opírá o ruské imperiální tradice a bolševická revoluce ho neinspiruje k ničemu.

Ta tam je inspirační role VŘSR i pro Západ. Kdysi hltala i radikální levice Západu Leninovo heslo „mír chýším, válku palácům“. Dnes je západní levice zcela jinde, její umanutí menšinami, diskriminací i politikou by s nadsázkou vyjádřilo spíše heslo „mír menšinám, válku většině a tradičním ctnostem“. Kampak na ni s proletariátem, ten již nevolí kované komunisty, ale osobnosti, provokatéry a populisty typu Donalda Trumpa.

V dnešním světě hrozí ideologie s nábojem a ambicemi islámu, který nemusí střílet z Aurory a dobývat Zimní palác. Stačí mu využívat otevřenosti a vstřícnosti, kterou si sám Západ napsal na svůj štít. Takto podle Petráčka vypadá svět a ideologický boj 100 let po výstřelu z Aurory (*o to je situace ve světě podstatně horší*).

A 7. listopadu 2017 Zbyněk Petráček v Lidových novinách uvádí, že dnes VŘSR se vytěšňuje či odmítá a má prý smysl strašit pohrobky Lenina a komunismu? Do jaké míry byl válečník, který nás 40 let drtil, plodem komunistické ideologie a do jaké míry plodem Ruska a jeho tradic?

Lenin stále leží v mauzoleu u kremelské zdi a je to už jen prázdný rituál. Ale nelze popřít, že Lenin byl obratný manažer revoluce, s hrstkou lidí dokázal uchopit moc, uhájit ji v občanské válce a pak totalitně rozvíjet, dát jí poselství, že komunismus je elektrifikace plus vláda sovětů. Uznával, že vítězství komunismu v zaostalé zemi popírá učení otců marxismu, a právě proto očekával, že vítězství v Rusku zažehne celosvětovou revoluci a pomůže nastolit komunismus jako světový řád.

Dnes na celé Zemi by Lenin spatřil jen 5 komunistických zemí a ne takových, jaké by sám očekával: Čína s brutálním kapitalismem, Severní Korea, Vietnam, Laos a Kuba. V tomto smyslu poselství VŘSR zcela selhalo a dnes nikoho neinspiruje (*autora a jemu podobné „myslitele“*). Ko-

munismem strašit již nemá smysl, není to již ideologie, která by hrozila válcovat svět. Na rozdíl od nacismu ani otevřeně nehrozila rasově podmíněnou genocidou, pěticipá hvězda není tak přímočarý symbol smrti jako lebka na čepicích SS. Podlehně-li někdo poselství komunismu, lze mu vyčítat buď hloupost nebo necitlivost k obětem a jen těžko plány na genocidu. Zůstává ale hrozba bolševismu coby ruská technologie moci, která čerpá z potřeby revanše za mocenské ponížení Ruska po roce 1989. Putin hodnotí dějiny podle map, cení si uspořádání Evropy, do kterých mohlo Rusko mluvit – po letech 1815 a 1945, odmítá taková, v nichž se Rusko neprosadilo – po letech 1918 a 1989 proto ve vítězství VŘSR inspiraci nehledá.

Média byla zaplněna kratšími i delšími pořady, které 100. výročí VŘSR připomínaly především z jednostranného negativního zaměření. Zajímavý byl film z roku 1928 v podání ruských režisérů. A Lidové noviny od 3. listopadu 2017 uveřejnily několik dílů seriálu. O něm někdy příště.

V pravidelném pořadu Týden s prezidentem na TV Barrandov prezident Miloš Zeman 9. listopadu 2017 řekl, že VŘSR představuje průkopnictví slepých uliček a věnoval se možnému setkání cara Mikuláše s T. G. Masarykem v nebi. Poradci prezidenta republiky by mu měli poradit, aby „vylety“ do minulosti raději vyneschal.

Karel Janiš

V lednu 2018 půjdeme k volbám prezidenta republiky

1. kolo bude v pátek dne 12. ledna 2018 od 14.00 do 22.00 hodin a v sobotu 13. ledna 2018 od 8.00 do 14.00 hodin. Pokud nikdo z kandidátů nezíská nadpoloviční většinu, uskuteční se **2. kolo voleb mezi 2 kandidáty s největším počtem hlasů v pátek dne 26. ledna 2018 od 14.00 do 22.00 hodin a v sobotu 27. ledna 2018 od 8.00 do 14.00 hodin.** V obou kolech voleb v místnostech obvyklých tak, jak určí úřad městské části v Brně podle místa trvalého bydliště voličů.

Volit může občan, občanka ČR, má-li nejméně 18 let, který s platným občanským průkazem nebo cestovním pasem se dostaví do volební místnosti, prokáže se průkazem totožnosti a za plentou do úřední obálky, kterou obdržel od okrskové volební komise, vloží hlasovací lístek kandidáta na prezidenta, kterému tím poskytuje svůj hlas. Zdůrazňuji – pouze jeden z množství dalších kandidátů, které dostal domů. V případě, že je neobdržel, obdrží je od okrskové volební komise ve volební místnosti. V případě nemoci a jiných okolností může požádat o příchod členů komise domů a odvolit doma. Pokud chce volit

mimo trvalé bydliště, vyžádá si na úřadě městské části voličský průkaz a může volit kdekoli v ČR nebo na zastupitelském úřadě kdekoli ve světě. Ale pozor – bude-li 2. kolo voleb, může a musí hlasovat tam, jako v 1. kole voleb, nelze volit zpět v místě bydliště. Bude-li 2. kolo prezidentských voleb, budou hlasovací lístky 2 kandidátů pouze ve volební místnosti, nebudou doručovány domů.

Období před volbami prezidenta republiky je ve znamení hodnocení sněmovních voleb a sestavování vlády ČR.

V médiích slyšíme opět debaty podle scénáře Anti-Babiš, kdo s kým do vlády chce jít a kdo kandidátů na Hrad, nejvíc se hovoří o Miloši Zemanovi, Jiřím Drahošovi, Michalu Horáčkovi i o Mirkovi Topolánkovi, který naskočil do vlaku s uždějíci kandidáty na poslední chvíli. A mnohé úvahy v médiích jsou vedeny podle scénáře Anti-Zeman. Žádná politická strana nebo hnutí nepostavilo svého kandidáta, je tedy na voličích rozhodnout, kdo v březnu 2018 nastoupí do úřadu prezidenta republiky. Karel Janiš

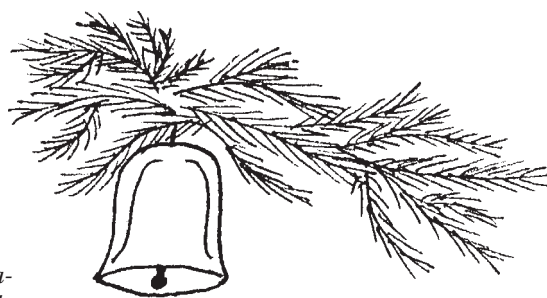


Pietní akt u sochy T. G. Masaryka v Brně.

Ilustrační foto Tibor Dávid.

☐ **JEDEN VÍTEŽ A MNOHO PORAŽENÝCH.** Výsledky sněmovních voleb až na jednu výjimku – vítězem bude hnutí ANO – byly oproti předvolebním průzkumům jiné a neočekávané. Za hnutí ANO se zařadily ODS, Piráti a Okamura Strana přímé demokracie (SPD), totální propad postihl KSČM a ČSSD a malinko nad 5 procent jsou KDU-ČSL, STAN a TOP 09 a Strana zelených skončila mimo sněmovní lavice. Titulky v Lidových novinách 23. října 2017 situaci charakterizoval: Padlá ČSSD hledá talent, ODS slaví a chystá se na opozici (*její předseda se naparuje na úrovni 60 % výsledku ve volbách – ve vládě nebude Babiš, ODS je jediná demokratická strana na pravici a má právo získat funkci předsedy Sněmovny, byl by tak zajištěn její řádný chod a pan předseda by ji velmi dobře zastával*), TOP 09 se dobelhala do Sněmovny. V případě lidovců platí: i procento znamená dost (*předseda před volbami povídal, že se vzdá předsednictví strany, budou-li horší než minulých 6 procent a kousek, ale na celostátní konferenci dostal důvěru a pokračuje*). Emancipace Starostům vyšla (*vedoucí kampaně Farský řekl, že půjdou do opozice*). A v deníku jsou i komentáře. Tak Martin Zvěřina v článku Odsouzení k vládě uvedl, že Babiše s tolika hlasy nelze obejít při sestavování vlády. Ale SPD a KSČM jsou protisystémové strany, Piráti a ODS s Babišem nepůjdou do vlády, dnešní koalice ANO, ČSSD a KDU-ČSL by měla 103 hlasů místo 110 (*ale jsou jedni proti druhým*). Koalice ANO, Piráti a KSČM je fantasmagorická koalice a všichni proti ANO je neživota schopná. Hlavní roli převezme čas, voliči budou žádat politiky zařadit se podle jejich volby, reflexí projdou sekretariáty stran, nelze vyloučit výměnu předsedů a místopředsedů. ANO může usilovat od menšinové vlády po vládu napříč z „*odborníků*“. Petr Kamberský v článku Masakr a klika od blázince uvádí, že měl-li někdo kliku ve volbách jako od blázince, byly to 3 středové strany – v 10milionové zemi dělilo Starosty od politické smrti devět, TOP 09 šestnáct a KDU-ČSL čtyřicet tisíc hlasů – necelých 70 tisíc rozhodlo o tom, že ve sněmu nebude šest, ale devět stran. Poražená je zejména ČSSD – získala 1/4 toho, co vítěz. TOP 09 hrozila klinická smrt, ale výsledek jen těsně nad 5 procent, TOP 09 na odpis není, ale její předseda ano. Šéf lidovců se taktéž časem odebere domů za děti a partaj potřebuje impuls. Voliči věděli o Čapím hnízdu a že Babiš je trestně stíhán, že jeho rozsudek – nespoupracoval vědomě s StB – zrušil Slovenský ústavní soud, přesto dali Babišovi nejvíc hlasů. A do vlastních řad – politologů, sociologů a všemožných moudrých hlav – po-

kud nikdo nezruší Senát, neobsadí Ústavní soud, vláda nebude vládnout revolučními dekrety – budeme stále mluvit o změně režimu? Neměli bychom být příště trochu strážlivější s katastrofickými scénáři a pohřby demokracie? (*Kolik toho napovídal Petr Fiala o pohřbu demokracie, zvítězí-li Babiš, kolikrát vykřikoval Miroslav Kalousek proti Babišovi jako proti zlodějovi, lháři a estébákovi, pochopil, že si ublížil sobě i TOP 09?*) Politolog Pavel Šaradin v článku Levice zoufat nesmí pracovat však musí uvádí, že propad levice a zejména ČSSD si nelze vysvětlit pouze aférami strany v posledních letech, odchodem viditelných,



STŘÍPKY VOLEBNÍ

ale chybuje-
cích politiků, jakými byli Hašek, Tejc či Zimola, horší mediální prezentací ve srovnání s ANO. ČSSD není pro voliče autentická, způsob spravování země standardní a velmi pomalou politikou se vyčerpal. ANO a částečně i Okamurův projekt vysály typické levicové voliče. Svědčí o tom přesuny hlasů důchodců, zaměstnanců, obyvatel s nevysokoškolským vzděláním a rodin s nižšími příjmy k ANO a v sociálně zaostalých regionech k SPD, např. v Karviné, v Ústeckém kraji. Komunisté plánovali útok na druhou pozici a nakonec skončili v poli poražených. Protest proti systému oslabil a jejich voliči dal přednost jinému způsobu spravování země. Komunisté žili z podstaty, která se nyní vyčerpala. Voliči levice věří, že efektivním řízením založeným na manažerském přístupu ušetří Babiš peníze a dá je na zvýšení důchodů, platy zdravotníků, učitelů, policistů a dalších státních zaměstnanců. Negativní jevy Babiše provázející berou jako komplot tradičních stran proti člověku, který chce očistit zemi od korupce. Srážka tradiční strany s populismem většinou končí její porážkou. Jan Klesla v článku Ministryni práce poslali voliči na úřad práce uvádí, že současná vláda dostala od voličů jasnou stopku a ztratila legitimitu. Ministr kultury a ministryně práce se nedostali do Sněmovny, ministři Ludvík, Havlíček a Pilný nekandidovali a je jedno, že premiér a ministr zahraničí budou poslanci.

☐ **DOŠLO K POLITICKÉMU ZEMĚTŘESENÍ.** Vyvolaly je výsledky sněmovních voleb, které byly zcela jiné, než předvolební průzkumy. Především vítězem voleb je hnutí ANO. Scénář AntiBabiš zkrachoval, o to větší je zklamání a rozhořčení

„*vítězů voleb*“, za něž se považují ODS s 11 a především Piráti s 10 procenty a nějakými desetinami procenta k nim. I když ANO rozjednálo budoucí možné složení vedení Sněmovny, výborů a jejich předsedů podle poměrného zastoupení plynoucího z výsledků voleb, Piráti svolali kulatý stůl v této věci a nyní chtějí, aby vedení výborů bylo svěřeno opozici. Dali tak najevo, že oni jsou „*vítězi voleb*“. Brázdí vodami politiky, berou vše od leva doprava, od neomarxistického hnutí v osobnosti bývalého řeckého ministra financí po Vlastimila Tlustého, autora jejich ekonomického programu. Ivan Bartoš má doktorát informačních technologií a předseda klubu Pirátů Jakub Michálek je absolvent Matematicko-fyzikální a Právnické fakulty Univerzity Karlovy. V rozhovoru pro Deník 4. listopadu 2017 řekl, domýšlivě až do výšin na úrovni supermediokrata Václava Moravce, že Piráti mají nejlepší lidi, kteří v české politice jsou (*ušeho schopní i neschopní, jak ukazují*). Ale nesouhlasí s předsedou ODS do funkce předsedy Sněmovny, který by chtěl mít 3. pokus sestavit vládu – koho by navrhoval – sám sebe nebo Němcovou, kterou odmítl prezident Miloš Zeman a která se jistě dodnes z toho nevydýchala?

☐ **Tomio Okamura** opakuje do zblblnutí přímou volbu, odvolatelnost politiků, obecné referendum apod. Připomíná Petra Cibulku, ale na rozdíl od něho netvrdí, že KGB řídí svět i amerického prezidenta. S Piráty nechce mít nic společného. Totálně propadla levice, premiér Sobotka podáním nepodáním demise, odvoláním Babiše z vlády a triumvirát Chovanec-Zaorálek-Sobotka propad nezabrzdl.

☐ **Těsně nad 5 procent jsou KDU-ČSL, TOP 09 a STAN.** Sněmovní dveře se zavíraly, když tomu zabránily střevíce našich krajanů po celém světě, jejichž majitelé volili TOP 09. Trpaslíci a trpaslíček – STAN – se hlásí o slovo a předseda klubu poslanců TOP 09 Miroslav Kalousek by chtěl zablokovat jednání Sněmovny, většího zoufalce ne najdeme. Láteření nad vítězstvím hnutí ANO pokračuje podle scénáře AntiBabiš.

Karel Janiš

Vyšel čtvrtletník Výboru národní kultury Lípa číslo 1/2017



Několik stran je opět věnováno smutným událostem v našich dějinách. V úryvku z knihy prezidenta Edvarda Beneše *Mnichovské dny* jde o události v září 1938, kdy na několika místech v našem pohraničí henleinovci přepadli četnické stanice, poštovní úřad a odvěkli několik našich občanů za hranice do Německa. Podle redakční poznámky padlo nebo zahynulo při výkonu vojenské služby 262 vojáků, zraněno bylo 316 a 45 bylo nezvěstných. V době nepokojů bylo uneseno do Německa jako rukojmí téměř 2 000 osob – byli mezi nimi i němečtí demokraté a komunisté, kteří zůstali věrní Československé republice.

Ogňan Tuleškov uvádí v článku *Germanizace Čechů, likvidace českého národa, nadvláda Němců*, že rakouští Němci přijali v tomto duchu vyhlášení na Velikonoce roku 1915. V listopadu 1897 se v několika městech v severních Čechách konaly protičeské demonstrace, při nichž byli Češi vypovídati ze zaměstnání, z bytů, pronásledováni za to, že mluvili česky, že posílali děti do českých škol, pokud v místě vůbec nějaké byly. Tyto a další údaje jsou z knihy *Politické dějiny* z roku 1901, která vyšla opět nedávno zásluhou Sudetoněmecké služby médiím Stříbro...

Dvě svědectví těch, kteří vyli vyhnáni z pohraničí po Mnichovu, potvrzují, že situace z listopadu 1897 se opakovala s jedním rozdílem – v celém pohraničí zabráném na podkladě hanebného mnichovského diktátu dvou západních a dvou fašistických mocností. Rádo dnes někteří naši politici na uvedené události zapomínají.

Jen s velkým sebezapřením lze číst článek *Herberta Fischera* ze *Sudetendeutsche Zeitung* z 18. 3. 2016 *Setkání významné pro budoucnost*. Je v něm obsáhlá informace o návštěvě předsedy vlády ČR Bohuslava Sobotky v Mnichově ve dnech 10. - 11. března 2016, která dále podpoří bavorsko-české a sudeto-německo-české vztahy. Jednali se o páté setkání Bohuslava Sobotky a jeho protějšku Horsta Seehofera. Při setkání mezi čtyřma očima šlo také o zájmy sudetských Němců. Bavorská diplomacie předvedla perfektní souhru – Bernd Posselt se objevil ve správném čase na správném místě, v cestě českého premiéra, který jej nemohl obejít. Jednal s ním intenzivně při večeři. Ve společném prohlášení předsedové vlád uvedli, že jsou si vědomi významu společné historie, shodli se na tom, že ze zkušenosti minulosti vzniká závazek pro budoucnost. Zdůraznili význam, který má společné formování budoucnosti, vyplývající z tohoto závazku. Oba předsedové diskutovali též o současné uprchlické krizi a vyjádřili se ve prospěch životaschopného evropského řešení. Hlavním bodem rozhovorů bylo nevyhovující dopravní spojení mezi Bavorskem a Čechami, kterým trpí zejména sudetští Němci. Sobotka připomněl, že Bavorsko má německého ministra dopravy. Jde o urychlení vlakového spojení z Mnichova do Prahy. Také průmysl, věda, ochrana životního prostředí a vnitřní bezpečnost mají pro sudetské Němce velkou důležitost. Dochází ke spolupráci ve školství a kultuře, v oblasti muzeí, divadel, galerií a památníků.

Při návštěvě tří památníků v Mnichově byl premiér Sobotka viditelně a slyšitelně zamyšlený. Připomněl, že Mnichovské dohody se tehdejší Československo neúčastnilo a vyzval k pokračování v postupu evropské integrace i přes současné problémy. Byl dojat povahou a rozsahem práce, jakou Bavorsko věnuje temné kapitole své historie. Bylo připomenuto hnutí odporu k válce „Bílá růže“ z února 1943, jejíž aktivisté byli popraveni.

Premiéra doprovázeli český generální konzul a velvyslanec Podivínský. K delegaci patřili místopředseda vláda Pavel Bělobrádek a jeho náměstek Arnošt Marks, kteří se věnovali i svým schůzkám. V článku je uveden dlouhý seznam těch, kteří s naším premiérem důkladně a dlouho mluvili a ti, kteří s ním ještě chtěli hovořit. Na společné večeři bavorský premiér výslovně mluvil

o Posseltovi. Nazval jej „*nepostradatelným stavitelem mostů*“. Bernd Posselt byl velmi pečlivě umístěn a konal u stolu rozsáhlé debaty s Bělobrádkem, s Marksem a vysokými českými diplomaty pro vztahy s Německem o konkrétních krocích k dalšímu prohloubení česko-německých, česko-sudetoněmeckých vztahů.

Na další straně *Lípy č. 1/2017* je představena katolická organizace *Ackermann-Gemeinde*. Vznikla v roce 1946 založená sudetskými Němci vyhnanými z jejich vlasti. Na srdci jim leží německo-české a německo-slovenské vztahy. Usilují o zpracování trpné minulosti Němců a Čechů, Němců a Slováků, o uchování společného kulturního dědictví, o dialog o utváření mírové budoucnosti, a tím, že se zasazují o dodržování lidských práv a základních svobod, zvláště o zachování a realizaci práv menšin a etnických skupin. Předsedou české organizace Sdružení Ackermann-Gemeinde je Mgr. Daniel Herman. Organizace je součástí Sudetoněmeckého landsmanšaftu. Spolupracují s ní politici TOP 09, KDU-ČSL, Zelení i hnutí ANO – v Brně vládnoucí koalice v roce 2015 schválila deklaraci omlouvající se Němcům za jejich odsun z poválečného Brna v květnu 1945.

Petr Žantovský v článku *Historie se bohužel stále opakuje* připomíná Česko-německou deklaraci z 21. ledna 1997, v níž obě strany prohlásily, že své vztahy nebudou zatěžovat otázkami politickými a právními pocházejícími z minulosti. Ale ministr kultury jezdí do Německa panákovat před sudetskými protagonisty. 8. dubna 2002 vydala skupina českých aktivistů výzvu poslancům Sněmovny s názvem *Stop nacionalismu*, v níž měli poslanci odmítat vášně a omezení politické svobody i svobody přesvědčení v souvislosti s dekrety prezidenta republiky, které připravily půdu k odsunu Němců. Mezi signatáři výzvy byli i Vladimír Just, Michael Kocáb, Monika Pajerová, Petruška Šustrová, Tomáš Halík a další, kteří se takto vyjadřují od listopadu 1989. V usnesení Sněmovny z 24. dubna 2002 bylo uvedeno, že zákony z let 1945-1946 včetně dekretů prezidenta republiky vznikly v důsledku války a porážky nacismu, nemohou dnes vznikat nové právní vztahy a ty, které z nich vyplynuly, jsou nezpochybnitelné, nedotknutelné a neměnné. Z přítomných 169 poslanců všichni hlasovali pro.

Petr Žantovský připomíná, že *proti výzvě Stop nacionalismu vznikla petice Stop demagogii*, která zdůraznila dobrý současný i budoucí osud České republiky a žádala autory petice Stop nacionalismu, aby nás přestali reprezentovat. Mezi 300 podepsanými byli Jiří Žáček, režisér Jiří Svoboda, Zdeněk Klanica, psychiatr Jan Cimický a další, kteří cítili povinnost vyjádřit se.

Nina Zečeva připomíná vyjádření Bernda Posselta, že *sudetští Němci se vzdávají majetku u nás po válce konfiskovaného jim*. A za to od nás očekávají, že konečně přiznáme svou vinu, které jsme se dopustili na těchto nevinných obětech, přijmeme je do své náruče a konečně zrušíme ty hanebné Benešovy dekrety. Ale nelze vracet něco, co mi nepatří. Dohoda o reparacích od Německa z 21. 12. 1945 věc německého majetku uzavřela. Německo mělo ČSR zaplatit 360 000 000 000 Kč v hodnotě z roku 1938 jako náhradu za válečné škody. Dosud jsme získali pouze 0,2 procenta z určené sumy. Přes Posseltovo sdělení, že se sudetští Němci vzdali nároků na majetek, 11. 2. 2016 předseda Witikobundu řekl: „*Benešovy dekrety musí být zrušeny a český stát musí nutně odeslat restituční náhrady, návrat do vlasti chápeme jako vymožení právní rovnosti s českými občany, poskytování dvojího občanství v úřadech, školách, udělení státního občanství ČR a všech souběžných práv a povinností, tj. i práva volebního*“.

Takto stručně o obsahu prvních stran čtvrtletníku VNK Lípy č. 1/2017.

Karel Janiš

V třetí části publikace se autor věnuje letošnímu 170. výročí smrti Josefa Jungmanna. Setkal se s Dánkou studující u nás na Škole slovanských studií, která byla Jungmannem nadšená. A Antonín Hošťálek se ptá, kolik lidí dnešního věku by o něm vědělo, co ta mladá Dánka? Co o něm většina z nás ví, že byl národní buditel, vlastenec, a co víc? A proto oživil příběh J. Jungmanna a vznik spisovně češtiny.

Připomíná, že se narodil v roce 1773 za vlády Marie Terezie a obecně se soudilo, že čeština bude za dvě tři generace vyhlazena, což vedlo k častým úvahám o našem úplném poněmčení. Poněmčený Čech mluvil tak asi jako Schwarzenberg, když sem přišel v '89 po listopadu. A Jungmann paroduje tehdejší mluvu poněmčelého Čecha: „Na, na, pan, ja Šech, Ja fPrase narotyl, fPrase šila pyl, ja ne šatny kaféhaus fPrase, kte ja nebyl, šatny sal, kte ja nefortansovat. Ja, topše biliard hral, lepši než mancher kavalir“. Za tohoto stavu syn ševce z Hudlic vstupuje na kolbiště českých dějin. Začal překladem Miltonova ráje, následovala Slovesnost, Velký česko-německý slovník. Co nenašel v češtině, hledal v moravštině, staroslověnštině, slovinštině a končil v polštině a ruštině. A tam našel nejvíc. Jungmann nakonec tvořil slovník, který měl 15000 stran, 50 svazků po 300 stranách formátu 17x13 cm. Téma český jazyk se stalo hnací silou českého obrození. A Jungmann mu dokázal vtisknout podobu hlavně proto, že s nemálo pomocníky šel přímo proti duchu doby. Pro tuto skupinku v tehdejší společnosti vlastně nebylo místa a pro Jungmanna není moc místa ani dnes. Kopne si do něho kdekdo rád, když se současníci vyjadřují, že národní obrození byl omyl a že Palacký neměl psát do Frankfurtu, že nechceme být Němci. Naše cíle a myšlení se radikálně změnily, nezajímá nás kontinuita národa, odtrhujeme se od vlastní minulosti, odrodili jsme se, odnárodnili... projevuje se to i v češtině, která páchne anglicismy všeho druhu a je jí poznamenána i větná skladba češtiny. Je vize, že kolem roku 2100 bude čeština nahrazena angličtinou a bude se používat jako regionální dialekt, v němž se budou dorozumívat nižší vrstvy nebo staří lidé na venkově. Nic takového se nedá vyloučit. (Podobná situace už tu byla po Bílé hoře s němčinou a právě ty nižší vrstvy a lidé na venkově český jazyk udrželi právě i díky Jungmannovi, Dobrovskému a dalším představitelům národního obrození, jimž nemůže přijít na jména a příjmení nehodný nositel titulu profesor Martin C. Putna – Slovanská epopej je prý nepodařenina, a mnozí další, kteří k velké radosti různých Posseltů naši minulost poslali na smetiště dějin. Ale češtinu udržíme!!)

Stať Cudný, horlivý hodně zdařile nazvuje na úvahu o Jungmannovi. V roce 1980 použil emigrant slova, kterým i vysokoškolaři narození v roce 1980 nerozuměli: neobanoval = nelitoval toho, hrdlit se = hádat se, čučkař = žabař, prdoch = uprdlaný, při zemi se držící, zajdeš na hnoji = skončíš jako poslední, umřeš ve špíně, nevážen, našamšulit = nakouzlit, ale pro sebe, chtítvat = chtít i snívat. Generace s rodným číslem 50 tato slova znala, i když je moc neužívala.

Středoškolská češtináři cítí jako svoji kulturní povinnost i výchovné poslání upozorňovat na to, co nebláheho se s naším jazykem děje. Na rozdíl od univerzit, kde se proměna češtiny odehrává takřka bez povšimnutí a bez odporu (rektori Karlovy a Masarykovy univerzity se zabývají hlavně akcemi proti prezidentovi republiky a získáním více finančních prostředků pro vysoké školství). Následuje výběr slov, jimž značná část dnešních gymnazistů už nerozumí nebo jen matně: cudný, horlivý, houně, hvozď, chmury, chrabřý, jihnout, jímavý, jízlivý, kasat se, kazajka, klání, kloudný, komolit, konejšit, lačný, láteřit, ledabylý, lomozit, lpět, mamon, mdlý, nedůtklivě, nejapný, niterný, osočit, ostýchavý, otálet, perný, pohnutka, pokoutně, ponurý, pookřát, potutelný, proradný, prchlivý, předpojatý, příkrý, pýřit se,

rmoutit se, rozšafný, rusý, schlíplý, slídit, spílat, střenka, svízel, šev, tklivý, trýznit, úděl, uhranout, unylý, úlisný, upejpat, úporný, úskalí, uštěpačný, útlocitný, vesměs, výspa, vzývat, záhy, zakabonit se, zakolísat, záluďný, zášť, zesinat, zevrubný, zpupný, zteplý. Ztrácíme identitu a mateřštinu, ničíme ducha národa a ztrácíme i domov, přinejmenším domov svých předků. A těm studentům je lamentování a nařkáání kantorů asi úplně jedno. (Většinu slov od cudný po zteplý rozumí většina příslušníků dříve narozených. Ti dnešní mladí by je spíš řekli anglicky, tak daleko jsme již světově, jsou „in“.)

Rád jsem si přečetl promluvu o zlu, o touze po pravdě, o posledních dnech A. P. Čechova, o příběhu v Oděse i o 50letém působení v roli redaktora i autora povídek, v roli vydavatele a editora i o vlastním tátovi. A pojmy Planýrka, Cihlová zeď, Amerika v Husovicích jsou pro mne, který bydlel na Venhudově ulici 25 nad dnes už neexistujícím tunýlkem nad tratí tišnovkou, žák obecné školy na Vranovské 17 a studenta reálného gymnázia na Vranovské 65 – to vše v letech 1937-1945 – velmi dobře známé a prožité. Společně s autorem Všechno r. 2017 rád vzpomínám. To bylo a už není. A už ani nejsou moji spolužáci z těch let, většinou z dělnických rodin.

Archiv Leoše Janáčka v registru Paměti světa UNESCO

Mezinárodní poradní výbor UNESCO „Paměť světa“ (UNESCO „Memory of the World“) doporučil na svém zasedání ve dnech 24. – 27. října 2017 v Paříži zapsat do mezinárodního registru Paměti světa 78 nových nominací. Mezi nimi také Archiv Leoše Janáčka. Jde o významné a prestižní ocenění.

Vedoucí Oddělení hudby Uměnovědného muzea MZM doc. PhDr. Jiří Zahrádka, Ph. D., ozřejmil, že Archiv Leoše Janáčka je dokumentární fond, který zahrnuje pozůstalost jednoho z nejvýznamnějších hudebních skladatelů 20. století. Jeho tvorba náleží k tomu nejprogresivnějšímu a nejsobitnějšímu, co v hudbě nejen minulého století vzniklo.

Úspěšně nominovaný fond obsahuje kompletní písemnou skladatelovu pozůstalost a množství dalších materiálů, které do něj byly důsledně začleňovány i v letech po Janáčkově smrti v roce 1928. Ve své celistvosti je zcela výjimečný. Až na několik výjimek obsahuje všechny autografy Janáčkových skladeb, jejich autorizované opisy a autorské tiskové korektury, první poznámkovaná vydání, skladatelovy rukopisy libret, literárních a odborných studií, skladatelovy zápisníky, Janáčkovu knihovnu s mnohými vlastnoručně poznámkovanými svazky beletristických a odborných knih. Zcela zásadní je soubor Janáčkovy korespondence, který obsahuje více než 14000 jednotek. Řada dokumentů uložených v Janáčkově archivu zároveň přináší cennou reflexi tehdejšího kulturního, společenského a politického života. Unikátně dochovaný soubor dokumentů k životu a dílu jednoho tvůrce tak čítá dohromady desítky tisíc položek.

Doc. Zahrádka zdůraznil, že se tak mohlo stát i díky práci generací kurátorů, kteří Janáčkův archiv po generaci zpracovávali a rozšiřovali. Zmínil prof. Vladimíra Helferta, prof. Jana Racka, Dr. Teodoru Strakovou, Dr. Otakara Fialy, Dr. Svatavu Příbáňovou a ocenil i práci současných kurátorů. Archiv Leoše Janáčka je uložen v Oddělení dějin hudby Uměnovědného muzea Moravského zemského muzea.

Tibor DÁVID

Brněnská kulturní scéna v prosinci

Janáčkova opera v pavilonu P na brněnském výstavišti premiéruje (16. XII.) Fausta a Markétu Charlese Gounoda v režii Jiřího Heřmana za řízení Marko Ivanoviče. Předlohou byl Goethův Faust, na němž autor pracoval celý život. Na počátku legendy, již se Gothe inspiroval, byl potulný alchymista, astrolog a mág Johann Georg Faust, žijící na přelomu 15. a 16. století, údajně spolčený s ďáblem. Mezi motivy, které se opakují v různých zpracováních, patří Faustova touha po vědění a moci, pakt s ďáblem a Faustovy erotické spády, což třiaosmdesátiletý básník přetvořil na nejvyšší úrovni. Fausta pojímá jako renesančního člověka, humanistu toužícího po poznání. Libretisté Gounodovy opery Barbier a Carré vzali z literární předlohy jen dějovou kostru a několik textů. Gounod jako zastánce nového operního směru opéra lyrique - lyrické opery - dílo obdařil nejen lyrickým citem, ale i dramaticky vypjatými scénami a korunoval nesmírně působivým Markétiným vykoupením. Ópera lyrique byla protipólem tehdy vševládné „velké opery“ meyerbeerovského typu, jež etabloující se měšťanské vrstvě poskytovala velkou podívanou na způsob ve 20. století populární filmové širokoúhlé projekce a dnes 3D projekce. Gounod jako žák našeho Rejchy na pařížské konzervatoři patrně převzal od svého učitele smysl pro melodičnost a dramatickou gradaci. V této opeře tak složil svůj Opus Magnum hraný dodnes a nikdy ho už nepřekonal.

V Mahenově divadle oslaví Národní divadlo Brno Silvestra Labutím jezerem v podobě bláznivého show. Jazz zazní v podání trumpetisty a imitátora Louise Armstronga Františka Procházky. Účinkovat bude i jazzové trio Three of Spades a pěvecká legenda Lada Kerndl, po půlnoci roztančí parket DJ Schaff a bude i tombola.

Městské divadlo na Činoherní scéně jako silvestrovské představení uvádí francouzskou konverzační komedii lapidárně nazvanou Jméno. Zato jména autorů Matthieu Delaporta a Alexandra de La Patelličre divák určitě zná. Jedná se o zázračné děti francouzského filmu. Druhý z nich má rodové filmové dispozice. Jeho otec Denys de La Patelličre točil filmy s Jeanem Gabinem a Danielle Darrieuxovou. Alexandre de La Patelličre začínal jako asistent u mistra francouzské filmové komedie Clada Zidi-

ho. Ze Zidiho filmů jmenujme Křídýlko nebo stehýnko s Louisem de Funčsem. Alexandre de La Patelličre s Matthieu Delaportem napsal scénář k filmovým Mikulášovým patáliím podle populární dětské knihy René Goscinného. Komédie Jméno a byla uvedena s velkým ohlasem v roce 2010 jako jejich divadelní prvotina v Divadle Edwarda VII., zfilmována byla v roce 2012. Jde o spor nad jménem nenarozeného dítěte. Otec zatím nad jménem nepřemýšlel. V nadsázce, aby odradil od dotazů společnost příbuzných a přátel, odpoví - bude to Adolf. Francouzi, na rozdíl od českých médií a některých českých politiků, pečlivě rozeznávají, kdo byl v 2. světové válce agresor a kdo obět a na konflikt je zadrženo.

HaDivadlo uvádí (20. 21. XII.) tradiční vánoční titul původně loutkovou hru Psaní Ježíškovi autora, ilustrátora knih pro děti, skladatele a překladatele hraběte Františka Pociho, v roce 1830 dvorního ceremoniáře Ludvíka I. Bavorského. Bavorský král se, jako šedesátiletý, zamiloval do tanečnice proslavené milostnými aférami Loly Montezové, a po šesti letech musel roku 1848 odstoupit. Bylo to štěstí pro jeho ceremoniáře, který se pak plně věnoval umění a napsal více než 40 her pro loutkové divadlo s motivy z pohádek a legend. Hru upravil a zrežiroval Ján Sedal a v době adventu se pravidelně už po několik let vrací zahrát hlavní roli Pavel Liška.

Divadlo Husa na provázku uvádí v režie Vladimíra Morávka (15. 16. XII.) před vánočními veršovanou hru Jana A. Pitínského Betlém. Premiéru měla v roce 2006 v sále rekonstruované České národní budovy na Manhattanu a před čtyřmi lety se jako pravidelný vánoční titul vrátila do Brna, kde bude letos (17. XII.) uváděna jako derniéra.

Divadlo Polárka jako vánoční titul uvede (18. - 22. XII.) hru Alžběta Michalová Polárka nad Betlémem. Jde o tradiční vánoční titul o opuštěném chlapci v setmělém vánočním městě o tradiční boj světla s tmou reprezentovaný pohádkovými postavami. Po premiéře (10. XII.) v Polárce bude druhá premiéra (17. XII.) na Moravském náměstí.

Divadlo Radost reprizuje (13., 20. XII.) Husovické Betlém. Jde o předvánoční představení složené z textů lidových vánočních her z brněnských předměstí ze začátku 20. století, z doby kdy byly předměstskými vesnicemi a zněla tam verze hánáckého dialektu. Jedná se o zdařilý příklon ke kořenům z dílny Vlastimila Pešky.

Hudební fakulta JAMU uvádí (19. XII.) předvánoční koncert složený z duchovní a světské i vánoční sborové tvorby nazvaný Hlasy a kontrabasy. Navazuje tak na tradici vánočních koncertů JAMU, kde zaznívaly klariny doprovázené smyčci gambi a sbor, vše osvětleno svíčkami a posluchač o to intenzivněji prožíval blízkost se zimní slunovrat. /V-zh/



(Foyer Mahenova divadla - foto Tibor Dávid)

aneb co lze vidět v galeriích a muzeích v Brně

Dům umění města Brna v Domě pánů z Kunštátu do konce února uvádí výstavu Karla Otto Hrubého, od jehož narození uplynulo 100 let. Rodák z Vídne žil v dětství v Podbrezové na Slovensku. Gymnázium absolvoval ve Znojmě, studoval práva na Univerzitě Karlově v Praze. Po uzavření vysokých škol nacisty šel cestou Škvoreckého hrdinů jako muzikant, milovník džezu. Už ve 30. letech pořádal první džezový koncert v ČSR. Prošel totálními nasazením a na konci války nastoupil do brněnské Rovnosti. Po krátké pražské epizodě kameramana dokumentárních a reklamních filmů Československého státního filmu a fotografa časopisu Květy se vrací na 30 let do Brna. Od roku 1952 do roku 1977 učí fotografii na brněnské ŠUŘ a fotografuje malíře, spisovatele, herce - generační druhy, mj. Vlastu Chramostovou a Martina Růžka. Jako krajinář a etnograf zajíždí se studenty na Oravu, do Liptova a Pováží, ve stylu civilismu fotografuje města, průmysl, technické konstrukce a lidi tam pracující.

Tím nejlepším v tehdejší černobílé fotografii, jako člen Svazu československých výtvarných umělců, kultivuje čtenáře Světa v obrazech. S další velkou brněnskou osobností Adolfem Kroupou zakládá v roce 1959 při Domě umění první stálou fotografickou síň v Československu - Fotografický kabinet J. Funkeho v Domě pánů z Kunštátu, v roce 1965 zakládá skupinu VOX, v roce 1967 Institut výtvarné fotografie při SČF, v roce 1969 Svaz českých fotografů. Jako muzikant spojuje fotografie s hudbou v audiovizuálních komponovaných pořadech - Diafonech. Vystavoval v metropolích všech kontinentů a vydal řadu knih. Na sklonku života, se zesláblým srdcem, se věnoval insitní malbě. Dříve narození diváci mají možnost zopakovat si to nejlepší, co kdy z fotografie viděli, a mladí diváci mohou konfrontovat se současným chaotickým světem, kde ve jménu maistreamových ideologií mizí kvalita.

Moravské zemské muzeum Brno uvádí v Domě Jiřího Gruši výstavu nazvanou Lidské mraveniště Ondřeje Sekory. Na počátku byly Lidové noviny jako první naše tištěné médium, jež místo

fotografií a kreseb doprovázejících zpravodajství otiskovalo karikatury. Méně známá je kariéra populárního autora Ferdymravence a Brouka Pytlíka jako sportovního redaktora Lidovek. Uvedl do 1. ČSR ragby a jako zpravodaj nakreslil stovky karikatur z boxerských utkání. Čtenář ovlivněný Bassovou Klapzubovou jedenáctkou může považovat za nejoblíbenější sport 1. ČSR fotbal. Nebylo tomu tak. Konkuroval mu box. Sportovní kondice

přišla Sekorovi vhod za protektorátu, jehož část strávil jako manžel Židovky v pracovním táboře, kde se stejně postíženým Oldřichem Novým hrál ve volném čase maňáskové divadlo. Za detailní prohlídku stojí jeho velkoplošné kresby věnované výročí vzniku ČSR. Zsvěcený divák tam najde republiku v malém, včetně politických stran, uměleckého i sportovního světa.

V Dietrichsteinském paláci v Dětském muzeu je k vidění výstava nazvaná Analfabeta negramotná. Jde o mimořádně prospěšný projekt podporující v dnešním světě videomedií

četbu dětí. Malý návštěvník tam najde řadu literárních postav jako Pejska a kočičku, Pipi dlouhou punčochou, Buratina a další. Lze si na sluchátka poslechnout příběhy knižních hrdinů v podání předních herců a vyzkoušet tiskařskou dílnu a sriptorium.

Science centrum VIDA v Divadle vědy uvádí představení věnované cyklistice, pojaté po fyzikální stránce. Publikum školních dětí se dozví, proč na jedoucím kole drží rovnováhu, proč se zvyšuje poloměr zatáčky při zvyšující se rychlosti a další fyzikální proč, spojené s jízdou na kole. Doufejme, že si děti z představení odnesou imperativy odvozené z fyziky, ale týkající se bezpečnosti - snižovat rychlost před zatáčkou, nejezdit bez držení řídítek, počítat se sníženou adhezí při vjezdu na koleje, mokry nebo namrzlý povrch...

Technické muzeum Brno uvádí výstavu nazvanou Rytíři nebes věnovanou letcům, technikům a veškerému personálu Královského letectva britských ozbrojených sil RAF za druhé světové války. Přesunula se do 18. II. z pavilonu Morava na BVV do TMB v odlišném uspořádání. /V-zh/



(Science centrum VIDA - foto archiv redakce)

Móda v dobovém tisku - inspirace z časopisů 20. a 30. let

Časopisy s módní tematikou a oděvní kreace první poloviny minulého století včetně jejich doplňků přibližuje výstava s názvem Móda v dobovém tisku - inspirace z časopisů 20. a 30. let. V Památníku písemnictví na Moravě, sídlícím v Rajhradě, je veřejnosti přístupná do 25. března příštího roku.

Nahlédnutí do módních rubrik prvorepublikových časopisů pro ženy slibuje nevěsední zážitek. Dodnes ceněné meziválečné oděvní kreace, zdokumentované v řadě barrandovských filmů, jsou prakticky nevyčerpatelným inspiračním zdrojem. Vedle vybraných ilustrací, fotografií a půvabných tiskových reklam jsou vystaveny i samotné oděvy. K vzácným kouskům se řadí například sako navržené Hanou Podolskou. Její oděvní firma oblékala Adinu Mandlovou nebo Lídu Baarovou.

Jedním z nemnoha zdrojů, z nichž dámy před lety čerpaly inspiraci, byly výpravné časopisy specializující se na aktuální módu. Publikovaly texty o oděvních trendech a zahraničních módních přehlídkách, praktické příspěvky doplňovaly stříhy, které si mohly čtenářky v redakcích objednat. Dobové časopisy dnes pomohají pochopit módní svět 20. a 30. let. Po prolistování několika čísel lze znovuobjevovat nejen to, co se nosilo, ale také nahlédnout do tehdejší společnosti. Poznat, s čím se ženy potýkaly, pokud chtěly držet krok s módou, co všechno zhruba před sto lety obnášelo být krásnou a moderní ženou.

Výstava prezentuje zejména módní rubriky časopisů Hvězda, Moravanka, Nové Pařížské módy, Měsíc a Salon, populárních ve své době na Moravě i v celém Československu. Na své si tak přijdou

čtenáři současných módních a společenských rubrik i návštěvníci zájímaví se o literaturu, výtvarné umění a módu, případně vyhledávající kouzlo takzvaných starých časů. Originální výtisky dobových časopisů, interaktivní prvky, trojrozměrné předměty a velkoplošná videoprojekce, to vše slibuje nevšední prožitek pro všechny věkové kategorie. (vž)



<http://www.kudyznudy.cz>

STŘÍBRNÝ LUKOSTŘELEC DO BRNA

Hned dvě mezinárodní ceny „STŘÍBRNÝ LUKOSTŘELEC. ČR. 2017“ za rozvoj Česko - ruských vztahů dostal v Národním domě v Praze na Vinohradech mezi 33 oceněnými projekty Ruský kulturní osvětový spolek na Moravě (RKOSM, z. s.). A to sošku Lukostřelce za festival Ruské jaro na Moravě, Diplom za publikace „Pomníky a hroby válečných letců Rudé armády na Jižní Moravě,“ autorem které je Jiří Novák - velitel Klubu Rudé armády RKOSM. Tradiční Festival Ruské jaro na Moravě vybrala odborná porota jako nejlepší z devíti projektů, nominovaných v kategorii mezikulturní komunikace.

Sošku Lukostřelce si odnesli kromě dalších např. za dlouholetou propagaci sportu, hokeje, sportovní diplomacii i výchovu hokejového dorostu prezident Hokejové federace RF a legendární ruský hokejový brankář **Vladislav Tretjak**. Velkou radost ze sošky a také trému měl známý český písničkář **Jaromír Nohavica**. Vysloužil si ji za překlady písní ruských bardů do češtiny. Např. Okudžava a Vysockého ve svých překladech a na shromáždění více než dvou stovek hostů, včetně politiků, podnikatelů a diplomatů zazpíval v ruštině píseň Pane prezidente.

Ceny se udílely letos podruhé. Stejně jako loni je zaštitilo ruské velvyslanectví a prezident Miloš Zeman. Laureátům je uděluje osmnáctičlenná porota v devíti kategoriích. V kategorii historické dědictví získal cenu Památník národního dědictví za výstavu Zkušenost exilu, která přibližuje osudy exulantů z bývalého ruského impéria v meziválečném Československu. Podíl na výstavě měli Národní galerie, Slovanský ústav Akademie věd ČR a Národní filmový archiv. Sošky stříbrného lukostřelce se udělovaly také v kategoriích byznys a obchodní komunikace, cestovní ruch, vzdělávací programy, mediální komunikace nebo sport. V předchozím ročníku získali tuto cenu např. zpěvák Karel Gott nebo spisovatelka Lenka Procházková.

Předsedkyně RKOSM a ruská spisovatelka i básnířka **Ljubov Vondroušková** k tomu dodala: „Náš kulturní festival Ruské jaro na Moravě bude mít příští rok 10 let svého trvání, proto považujeme tento projekt za ‚veterána‘. K tomuto desetiletí chystáme tradiční program - koncerty ruských písní, výstavy malířů a fotografů, přehlídky ruského jazyka a literatury, ochutnávky ruské gastronomie, pietní akty na počest osvobození Československa v 1945 roce atd. Věřím, že pozvání k návštěvě partnerského Brna přijme v r. 2018

divadelní kolektiv z Nižního Novgorodu. V Brně působí na veřejnosti 13 národnostních menšin prostřednictvím svých kultur-



Ljubov Vondroušková přebírá cenu. (Foto Jiří Novák.)

ně-vzdělávacích a osvětových spolků. Náš RKOSM patří k neaktivnějším z nich.“

K plánům nadcházející spolkové činnosti Vondroušková prozradila, že druhá světová válka zasáhla celý svět. Proto 8. května 2018 pozve Ruský kulturně osvětový spolek na Moravě občany, nejen Moravany, do brněnského průvodu s názvem Nesmrtelný pluk. To je shromáždění a průvod s nesenými fotografiemi rodinných příbuzných, kteří byli zabiti v boji proti fašismu kdekoli na světě.

„Letos prošel tento průvod na Moravském náměstí v Brně. Byl to velký svátek v režii zastupitele města Brna Martina Říhy. Na této akci vystoupili Generální konzul RF v Brně Alexandr Budajev, který dojemně povídal o válečných obětech a historii své rodiny. U Pomníku vítězství na Moravském náměstí se sochou rudodarměje v pozici Zastavte palbu! přednesla své verše o válce ruská básnířka Elena Vilčinská, zazpívali tam též sólisté souboru Legia z Prahy a další,“ popsala Vondroušková.

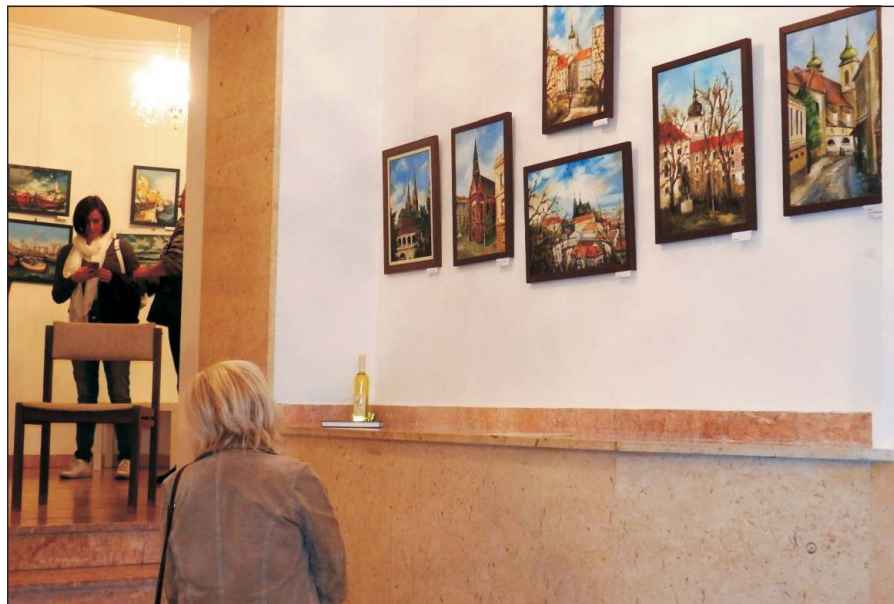
Festivalové akce se letos konaly mimo Brno též ve Valticích, Mokré-Horákově, Mikulově, Ořechově a dalších moravských místech. Zásluhy na realizaci projektu má náš Klub Rudé armády i partneři Česko-ruská společnost, Masarykova univerzita či kluby vojenské historie Jihomoravského kraje, základní umělecké školy, čeští i ruští umělci. Členové Klubu Rudé armády s velitelem Jiřím Novákem se letos zúčastnili mezinárodních soustředění vyznavačů vojenské historie v ruském Kaliningradu, na Krymu, navštívili Sankt Petěrburg. K 10. ročníku festivalu Ruské jaro na Moravě plánují veřejnou besedu o svých zážitcích s ukázkami fotografií. (vž)

Obrazy mistra malíře Zdeňka Tichého...

V Malé královopolské galerii se 25. října konala vernisáž člena uměleckého sdružení Parnas, mistra Zdeňka Tichého.

Pražský rodák vystudoval na UMPRUM v Praze a už dlouhá léta žije v Brně. Právě malebná zákoutí a pozoruhodné dominanty obou měst jsou častým námětem jeho olejí. Kromě toho s oblibou, a také s neuvěřitelnou věrností a půvabem ztvárňuje přírodu jižních Čech a Vysočiny. Poslední část vystavených děl představují výjevy člnů a jachet a také malebných městeček ve Středomoří, které rád navštěvuje. Prodejní výstava se konala u příležitosti nedávných mistrových osmdesátých narozenin a jediné co by se jí dalo vytknout je skutečnost, že byla příliš krátká (do 12. 11.!).

Tibor DÁVID (foto autor)





Naši prosincoví jubilanti

V posledním měsíci roku si připomněli svá význačná, či nevýznačná, kulatá i nekulatá jubilea:

Pavol VÍREC, Jitka SVATOŠOVÁ, Dagmar KOSKOVÁ, Oldřich DOSKOČIL, Vít PODLIPNÝ, Zdeněk BRANŽOVSKÝ, Miloslav KLESKEŇ, Vlasta STAŇKOVÁ, JUDr. Libuše KUBÁŇOVÁ, Lenka DAŇKOVÁ, Štěpán SMĚLÍK, Jiřina PONÍŽILOVÁ, Miloslav VRABEC, Boris LIPTÁK, Jaroslava ŘEZÁČOVÁ, Milena MIHÁLOVÁ, Karel NOVÁK, Pavel GREPL, Gizela ŠOUKALOVÁ, Stanislav SKOUPÝ, Ivan LAŠTŮVKA, Ing. Naděžda VOLNÁ, Jaroslav SVOBODA, František KOLBÁBEK, Štěpánka NAVRÁTILOVÁ, Eva ŠAŠKOVÁ, Zdeněk ŠIMEK, Božena GRÜNVALDOVÁ, Pavel KUČERA, Božena SMOLÍKOVÁ, František MANDELÍK, Eliška PŘIKRYLOVÁ, Zdeněk HANÁČEK, Ladislav GLOVACZ, MVDr. Rudolf DVOŘÁK, Oldřich UHER, Jarmila ZAVŘELOVÁ, Olga MALÍKOVÁ, doc. PhDr. Josef KŮTA, CSc., Jaroslav KONEČNÝ, Ludmila HRAZDÍROVÁ, Jiří BEČKA, Vlasta HUBENÁ, Josef FORMÁNEK, Josef PEROUT a Hedvika ENENKLOVÁ.

Všem našim oslavencům děkujeme za práci pro stranu a za úsilí o sociálně spravenou společnost a přejeme k narozeninám pevné zdraví a hodně štěstí, pohody! ZO(MO) KSČM, LKŽ Dobromysl a redakce ECHO. did

Odešel

Nedávno se uskutečnilo v brněnském krematoriu poslední rozloučení s **Kamilem Knotkem**, někdejší šéfredaktorem deníku Rovnost. Působil v něm v době, kdy autoři přinášeli své články a zprávy napsané ručně a v lepším případě na psacím stroji, posílali je též poštou. A redaktoři chodili nebo jezdili na významné akce, aby o nich napsali. A po patřičné přípravě se dali do práce sazeči, aby čtenáři druhý den měli nejnovější zprávy o dění u nás, v Brně, v kraji a v naší vlasti.

Méně je širší veřejnosti známo, že byl též k dispozici vedoucímu tajemníkovi JmKV KSČ a spolupodílel se na jeho přípravě na vystoupení na zasedání stranického orgánu, při přijetí delegací nebo i jednotlivců na JmKV KSČ i při jiných příležitostech. Od doby jeho aktivního působení v redakci i v orgánech strany uplynulo několik desetiletí, takže ubylo i pamětníků, kteří ho znali. Ale v jejich paměti a vzpomínkách existuje. **Karel Janiš**

Grafiky Jaroslava PETRA

Ve vestibulu Jihomoravského krajského úřadu byla 1. 11 slavnostně zahájena výstava výběru tvorby grafika Jaroslava Petra. K vidění byla žel pouze do 24. t. m. Úvodní slovo pronesl vedoucí odboru kultury a památkové péče kraje Petr FEDOR.

Autor, mikulovský rodák (1954) představil výběr několik desítek prací ze své bohaté tvorby. I tak se bylo na co dívat, a lze jen litovat, že výstavu vzhlednout zejména jen návštěvníci a zaměstnanci úřadu. Svá díla absolvent SUPŠ Brno (u prof. Dalibora Chatrného) vytváří převážně technikou suché jehly, akvatinty, leptu a rytiny do měděné matrice. Veřejnosti v Brně nabídl průřez své bohaté tvorby, která obsahuje přes čtyři desítky kompletní realizace heraldiky pro města a obce, více než tři desítky autorské grafiky pro obce, spolky sportovní kluby, ale též spoustu umělecké a reklamně propagační grafiky. Mezi jeho nejvýznamnější realizace beze sporu patří pamětní medaile JmK a komplexní realizace znaku, vlajky a umělecky, vč. kamenů vyzdobené žerdě.

Mistr Petr vyučuje na soukromé střední škole. Po roce 1990 svou tvorbu představil na samostatných výstavách např. v Berlíně, Halle, Míšni, Vídni, Poysdorfu, Oregonu, Osače, ale též v Galantě a doma např. v Praze a nyní též v Brně. Chcete-li se s jeho tvorbou seznámit blíže, navštivte mikulovskou Galerii 27, kterou od roku 1992 vede. Budete okouzleni nejen jeho půvabnou tvorbou, ale i poutavým vyprávěním, kterým dovede své umělecké výtvoř doprovodit. **Tibor DÁVID (foto autor)**



Jak budeme vycházet v roce 2018

Číslo	uzávěrka	vyjdeme
1.	18. prosince 2017	11. ledna 2018
2.	8. ledna	15. února
3.	12. února	8. března
4.	12. března	12. dubna
5.	9. dubna	10. května
6.	14. května	14. června
7.	13. srpna	13. září
8.	10. září	11. října
9.	8. října	8. listopadu
10.	12. listopadu	13. prosince
1./2019	10. prosince	



Rukopisy v elektronické podobě zaslejte na adresy uvedené v tiráži co nejdříve před uzavěrkou. Rukopisy psané strojem předávejte na sekretariát MěV.

Fotografie (nejlépe v digitální podobě), ve vysoké kvalitě a bez dodatečných úprav a kompresí. Musí obsahovat jméno autora a popisku. U fotografovaných osob musí být souhlas se zveřejněním. Jinak je nelze podle tiskového zákona a zákona na ochranu osobních údajů zveřejnit!

red